

cap de creus

Publicació bimestral de l'Ajuntament d'Argentona
any 9 - època 2 - número 53 - juny 2001 - exemplar gratuït

Una Sala polivalent

Paisatges sota amenaça

Llops, títol i aniversari

AGROPECUARIA D'ARGENTONA S.C.C.L.

- Productes fitosanitaris
- Adobs, llavors, plantes
- Menjar per a animals, palla i farratges
- Servei de tractor
- Màquina de batre mongetes
- Parada Mercabarna

C/. Gran, 44 - Tel. 93 797 00 59 - 08310 ARGENTONA

C.V.A

Consultori Veterinari ARGENTONA

Tel: 93 797 23 89

Nou horari de consulta:

de dilluns a divendres de 17 a 20 h

Dissabtes matí de 10.30 a 13.30 h

Visites a domicili:

Cal demanar hora trucant en aquest horari
o les 24 h al 93 799 55 99

Consultori:

C/ Doctor Samsó, 26 - Argentona

Tel: 93 797 23 89

e-mail: albertlopezag@hotmail.com

Més de 10 anys al seu servei !

Per atenció fora d'aquest horari o urgències:

Nou Hospital Veterinari Mataró

C/ Pizarro, 86 - 08302 Mataró

Tel: 93 799 55 99

AISER

ARGENTONA, INSTAL·LACIONS I SERVEIS

amona

Distribuïdor oficial

**Vine i recarrega
el teu mòbil**

ELECTRICITAT - AIGUA - GAS
CALEFACCIÓ - CLIMATITZACIÓ

Puig i Cadafalch, 7
ARGENTONA

Tel./Fax 93 797 01 23
Mòbil 651 48 80 56
E-mail: aiser@arrakis.es

1A CONSULTA

F
R
A
N
K
F
U
R
T

Doctor Samsó, 48
ARGENTONA

Tel. 93 756 03 47

Cap de Creus

Publicació bimestral de l'Ajuntament d'Argentona
Número 53 - Juny 2001 - 3.500 exemplars

Direcció, redacció, administració, publicitat i distribució: edifici Velcro - Argentona.
Edita: Ajuntament d'Argentona. Regidoria de Mitjans de Comunicació.
President: Antoni Soy.
Director: Xavier Lorente.
Consell de redacció: J. Arenas, J. Famadas, F. Molist i A. Rodríguez.
Tots els grups amb representació en el ple poden participar en el consell de redacció.
Col·laboradors: Grups Municipals de L'Entesa, PSC, CiU i PP.

Rúbriques: O. Bassa, F. Catà, Lluís S. Morgan, A. Rodríguez, L. Soldevila, R. Vila.
Col·laboradors periodístics: Elói Aymerich, Gisela Rodríguez, Pep Padrós.
Fotografies: À. Burguera, M. Duran, A. Güell, X. Lorente, Pep Padrós.
Disseny: Núria Cusachs.
Idea: David Carmona i Núria Cusachs.

Fotocomposició i impressió: Gràfiques Lloreda C/ Girona, 56. Granollers

Dipòsit Legal: B-44.775-91

Sumari

PORTADA

El plat commemoratiu de la desena trobada dels Lladó.

6-7. Un fenomen anomenat Lladó

Units per unes arrels properes i un cognom clavat, els Lladó de Catalunya van celebrar el maig passat la seva desena trobada. Es tracta de la consolidació d'una iniciativa promoguda l'any 83 per un argentoní i per un mataroní.

8-9. Traià i Riudemeia, paradisos assetjats

Les obres de la nova canonada de la xarxa comarcal de l'aigua amenacen dos dels paisatges protegits més importants del municipi. Sant Jaume de Traià en pateix greus conseqüències mentre la vall de Riudemeia tracta d'evitar l'investida.

10-11. Víctor Argentí projectarà la Sala

L'arquitecte barceloní resulta guanyador en el concurs d'adjudicació del projecte i les obres de remodelació de la futura Sala d'Argentona en què destaca la conservació de les formes exteriors, i la polivalència i funcionalitat dels interiors.

18. Noces d'argent del Càntir d'Or

La Coral argentonina arriba als 25 anys d'edat, satisfeta del nivell assolit però preocupada per un futur en el qual manca un relleu generacional.

22-23. Entrevista a Josep M Rubio, "Barragan"

El còmic de la vila acaba de participar en l'última aventura de Santiago Segura: *Torrente 2*. Rubio o Barragan es disputen les ratlles d'una entrevista a dues veus, dues maneres diferents de veure la vida.

25. Els Llops, campions de Lliga

L'equip local de futbol americà torna a tocar la glòria en l'any del seu desè aniversari. Els Perejoan i companyia s'emporten la Lliga catalana de l'especialitat després d'una temporada irregular.

Editorial

És una proposta entre el classicisme i la modernitat que ha aconseguit la comunió de la tècnica arquitectònica i la voluntat ciutadana. La maqueta del treball d'Argentí entra pels ulls, però a més, compleix dos grans requisits que cal exigir: funcionalitat i polivalència.

Una Sala moderna

El serial de la Sala enfila ja el camí de la meta. Resolts els eterns tràmits de traspàs al municipi, l'Ajuntament ja ha posat fil a l'agulla per reobrir-la de nou al públic. Dos anys després de decretar-ne el tancament per falta de seguretat, el vell edifici de la plaça ja té avantprojecte de remodelació. És una proposta entre el classicisme i la modernitat que ha aconseguit la comunió de la tècnica arquitectònica i la voluntat ciutadana. La maqueta del treball d'Argentí entra pels ulls, però a més, compleix dos grans requisits que cal exigir a un equipament de la volada que ha de tenir aquesta Sala argentonina: funcionalitat i polivalència. Les grades retràctils, el doble escenari i la llum natural que permeten les lames del sostre, són elements claus d'un espai del qual el seu pensador ha arribat a dir que esdevindrà una construcció exemplar per altres teatres vells pendents de remodelar a Catalunya. No en va, la cosa se n'anirà a més de 650 milions de pessetes. Un cost ambiciós per una joia que evidentment es convertirà en el principal reclam d'una operació d'imatge del centre de la vila que forçosament n'ha de revitalitzar la vida social, cultural i econòmica. Caldrà treballar fort en la recerca del finançament, caldrà trucar moltes portes, i sobretot unir esforços. Esperem que la famosa carmanyola continuï treient rèdits, senyal que les administracions superiors en voldran ser partícips. Però bé, de moment, toca vetllar perquè tot continuï avançant i que l'inici de les obres no s'allargui.

Carta de l'alcalde

Argentona no perdrà mai la seva personalitat pròpia. La personalitat de la nostra vila va canviant al llarg del temps, com correspon a un món que està canviant molt ràpidament, però ho fem d'una forma controlada, cosa que ens permet mantenir la nostra molt definida i pròpia manera de ser i de fer.

La força d'Argentona

Sabeu quina és la gran força d'Argentona? Que tenim una identitat pròpia, clara i definida, i que tots els que vivim a Argentona ens hi identifiquem totalment. Una identitat històrica, cultural, social, que ve de molt lluny, que continua plenament present avui dia i que tots els argentonins volem mantenir en el futur.

Al mateix temps, tots els argentonins ens estimem Argentona i ens sentim orgullosos de la nostra vila. Estem cofois de viure-hi, de ser-ne, de tot allò positiu que la fa conèixer i estimar arreu. Un poble amb una identitat pròpia tan clara i del qual tots els que hi viuen se senten orgullosos i l'estimen, com és el cas d'Argentona, sempre serà independent; col·laborador i solidari, però independent.

Tot això és important perquè recentment, en un mitjà de comunicació comarcal, s'apuntava que Argentona acabaria essent el barri de luxe de Mataró, que serien els nouvinguts els que decidirien el futur del poble i que Argentona hi perdria en personalitat. Òbviament, tot això no és cert en absolut.

Argentona no perdrà mai la seva personalitat pròpia. La personalitat de la nostra vila va canviant al llarg del temps, com correspon a un món que està canviant molt ràpidament, però ho fem d'una forma controlada, cosa que ens permet mantenir la nostra molt definida i pròpia manera de ser i de fer.

A Argentona hi ha els argentonins, que som tots els que hi vivim, faci el temps que faci i vinguem d'on vinguem. Tots els que vivim a Argentona ens hi identifiquem i estem molt orgullosos de viure-hi i de ser-ne. I tots estem disposats a treballar per un present i un futur millor per a la nostra vila.

Tanmateix, no volem viure en un poble tancat i sense relació amb l'exterior. Som conscients que, en el món actual, les relacions i les actuacions conjuntes entre municipis veïns són imprescindibles per a donar uns serveis cada cop millors als nostres ciutadans i ciutadanes. Per això ja ho estem fent: amb Dosrius i Òrrius amb l'Institut, l'Àrea Bàsica de Salut, els Serveis Socials o la Deixalleria; amb Mataró amb la Ruta Modernista i l'Any Puig i Cadafalch, o amb les escoles universitàries; però, també, amb Barcelona o amb altres pobles i ciutats catalanes o europees. I sabem que en el futur ho continuarem fent, i segur que més que ara, en temes educatius, culturals, urbanístics, de transport públic, etc.

Tot això, però, ho fem ara i ho farem en el futur des d'una clara i estricta independència de la nostra vila respecte a la resta de poblacions.

L'alcalde, Antoni Soy

Cartes dels lectors

El català, perseguit?

Ara que es parla tant de si el castellà s'ha imposat arreu del món on ha governat Castella, em permeto comunicar-li els meus amargs records que conservo de quan tenia 23 anys.

Un dia de principis de setembre del 1939 vaig anar a l'Ajuntament a cercar un "salvoconducto" per realitzar un viatge a Alzira (València). Al damunt de la porta dels despatxos, un cartell advertia: "En estas oficinas se habla el idioma español." Parlant en castellà, me'l varen fer; com també un certificat de bona conducta, que deia entre altres coses, que tant jo com el meu pare i la meua dona érem "personas de orden, de ideas católicas y adictas al Glorioso Movimiento Nacional desde antes del 18 de julio de 1936!!" (es veu que dintre aquell Ajuntament hi tenia més bons amics que no em pensava). Sortírem en tren des de Barcelona a les 9 del matí; i, cap allà la 1, entrats, ja, a la província de Casteiló, varen anunciar que, qui volgués dinar, podia passar al cotxe restaurant. Cap al final de l'àpat, la quarantena de persones que érem (quasi tots catalans i valencians) vàrem anar entrant en converses.

Quan més tranquils estàvem, ressonà tot d'una, com una espècie de bramul o crit esgarrifós, com d'alguna fera ferida i acorralada, que exclamà: "BASTA!!!" Tots vàrem aixecar el cap per mirar vers la porta del final del vagó, per veure què passava. "BASTAAA!" va tornar a repetir un oficial jove de l'exèrcit, mudat com un general i encès de sang la cara i els ulls, que semblava que havia d'explotar.

Quan va haver fet callar tothom, i ja només se sentia el catrac-catrac de les rodes del tren, va braolar més que parlar, dient boig d'indignació: "He luchado casi tres años para no tener que oír jamás esta maldita lengua; y hace menos de seis meses que terminó la lucha, y ya estáis volviendo a las andadas. Quisiera que Franco me diese un permiso especial, solamente de 48 horas, para mataros a todos, a patadas." Tot això ho va dir amb la mà agafada a la culata de la seva pistola, a punt de disparar contra algú que li hagués contestat res. Nosaltres érem els vençuts, i ningú va contestar. Sort que en Franco no li va donar

mai aquell permís; o si no, jo no li podria haver fet, al cap de 8 anys, aquesta foto durant la seva visita a la Fira de Mostres de Barcelona (1957).

Al sentir aquells crits, el meu pare, que li venia d'esquena, em preguntà: "Qui és aquest ximple que crida tant?" "Sembla que és un jove que no li ha agradat gaire el dinar. Mengeu, mengeu, pare". Aquell cridaner, veient que ningú li'n feia cas, desaparegué d'una revolada, tal com ho fa el dimoni dels Pastorets al sentir-se derrotat.

Alfons Güell i Serra

Plany per unes absències

En aquestes darreres setmanes ens han deixat dos personatges molt vinculats al nostre entorn. Un va ésser el senyor que davant el Deportiua tenia un carret des d'on expedia tot un assortit de cacauets, xufles i altres lliminadures. Potser a algun vailet, aquestes mercaderies li havien proporcionat alguna indigestió, però a molts la paperina curulla de mani, representava un premi per menjar-se la sopa sense arruïar el nas, o bé perquè ja no plorava quan li deien que calia anar a l'escola. Quan es presentí davant el Jutge Diví, aquest l'allotjarà en un tros de paradís que està destinat als que han fet brotar una riulla als rostres tendres dels infants, i el nostre personatge gaudirà de la companyia dels artistes còmics, pallassos, titellaires, mestres comprensius.

L'altre personatge que ens ha deixat ha estat en Maties. Des del seu banc situat al capdamunt del passeig Marina, una rajóla explica: "Aquest banc posat per en Maties, pot seure tothom, de nit i de dies." Quan un havia complert amb la caminada per rebaixar els triglicèrids i altres malures, era un regal anar a seure al banc on en Maties feia de mestre de cerimònies. Un es posava al corrent de l'últim exponent de la materialització de les funcions municipals. Entre el senyor Vilaret i el senyor Fontcuberta, ells sols manegaven tota la paperassa. En Maties complia tota mena de funcions. Des de cuidar-se de la neteja dels carrers de la vila fins a vetllar per la seguretat dels veïns,

apartant tota mena de lladregots. Ell feia cap a tot i encara molts diumenges l'havia vist defensant la porteria de l'equip de futbol.

He acabat les paraules, sols queda el vostre record.

Rafel Bigorra i Rius

Records

Lluís S. Morgan

Amor tràgic

Aquesta columna no reflecteix, avui, cap record ni cap anècdota satírica com és de consuetud. En el moment d'escriure, una notícia de Mallorca m'ha colpit.

La malaltia i la mort, que sempre ha estat signe de separació, anava a dividir una parella, un home i una dona amb una llarga vida d'unió i estimació, quan varen decidir, millor dit, ell que era qui encara podia discernir, que la mort havia d'unir-los per sempre més... i varen buscar morir junts! S'ha d'estimar molt per prendre aquesta resolució! No sé com els han enterrat, suposo que un sepulcre al costat de l'altre igual que nous "amants de Teruel" i que només la llosa sepulcral els separa. Ells, com moderns Romeu i Julieta, han escrit una altra tràgica història d'amor.

D'aquí a molts anys algú no recordarà què va passar a Mallorca el maig del 2001, però la seva història sense data, i per tant eterna, estarà present en el cor de molts sentimentals.

En aquesta vida de brogit i materialisme queden coses que a vegades colpeixen els sentiments de les persones, fins i tot els d'un ressenyador d'efemèrides, per satíric que sigui, i és que en la nostra ment, tocada pel torb o la tramuntana de la vida, a voltes encara hi resta una engruna de sentimentalisme.

Mira, avui ha sortit així!

Franco a Barcelona, a la fira de mostres de juny del 57.

Les cartes dels lectors es poden lliurar a Ràdio Argentona fins al 2 de juliol del 2001 i han de tenir una extensió màxima de 1.600 caràcters. La redacció es veu amb el dret de no publicar-les, en cas que l'extensió sigui superior. L'escrit també es pot enviar a través d'e-mail a l'adreça: ra@argentona.com

Nota: El consell de redacció ha decidit que les cartes dels lectors amb contingut polític hauran d'anar signades.

Foto cedida per Josep Lladó i Pascual de la trobada del 89.

DE LLADÓ

bar a participar tot un exministre i exambaixador espanyol als EUA, Josep Lladó i Fernández-Urrutia, que es va traslladar des de Madrid amb la família i que fins i tot va llançar-se a provar de ballar sardanes. Des d'aleshores, en 17 anys, s'han celebrat nou edicions més d'aquesta festa homònima bianual. En aquests 17 anys l'efemèride ha passat per altres poblacions: Valls, Berga, Argentona (amb la sembrada del lledoner, arbre màgic i emblemàtic), Tortosa, Girona (amb excursió per les illes Medes i Empúries), Perpinyà i Mallorca.

Argentona, protagonista. L'última Trobada, la del cap de setmana del 5 i 6 de maig passat, va tornar a Lladó tot i que va tenir una parada festiva a Argentona. La vila va encarregar-se de rebre amb tots els honors els Lladó de Campos (Mallorca), diuen que possiblement descendents d'argentonins que van participar en la conquesta mallorquina de la campanya de Jaume I per les illes al segle XIII, acompanyant el senyor del Castell de Burriach. Aquesta teoria se sustenta també en el fet que s'han detectat també a Campos la presència de cognoms com Bramona i Riudemeia, ben propis d'Argentona i més concretament de cases pairals de la vila.

Els Lladó balears van visitar el Museu del Càntir, l'església de Sant Julià, el Museu de les Puntes; van assistir a una exhibició de balls populars a càrrec de l'esbart de Sant Julià de l'Arboç, i finalment van dinar

a l'Hotel Solé. L'alcalde, Antoni Soy, els va lliurar un càntir de record i en nom del poble va recollir una placa d'agraïment de l'Ajuntament de Campos. L'endemà, tots es van traslladar a Lladó per celebrar la gran diada dels homònims amb missa solemne; foto tradicional de família; salutació del batlle de Lladó, Josep Caixàs; plantada de gegants i ballada de sardanes (entre ells "Vila de Lladó"); visita de la vila amb l'historiador Joaquim Tremoleda; dinar al poliesportiu; sobretaula amb havaneres i cantada de l'Himne dels Lladó; i comiat cap a les cinc de la tarda. Aproximadament van prendre part unes 300 persones en aquesta desena Trobada, a la qual van arribar a assistir uns Lladó de Montevideo, la capital de l'Uruguai. Hi havia qui feia broma que la propera concentració, la del 2003, es podria organitzar al país sud-americà.

Quatre coses dels Lladó. Segons han constatat al llarg de les deu trobades, en opinió de les seves dones, els Lladó són homes geniüts i rampelluts, que "tenim un rampell de geni i que aleshores ho engegariem tot a rodar, però passa de seguida", comenta Josep Lladó i Pascual. En les diferents branques Lladó d'Argentona hi ha un reflex de tot tipus d'activitats personals i professionals (comerç, literatura, música, indústria, administració...), una saga amb empena!!! Una saga que ha creat el seu propi himne, amb lletra del mateix Josep Lladó i melodia

de l'havanera *La bella Lola*. Aquesta n'és la tornada (l'estribillo): "...Hem arrelat per tot arreu i a Catalunya, com a Mallorca, hi som presents; amb el treball les farem grans, pels fills que hi neixen i pels qui hi creixen i els qui vindran..."

La lluita per la A. Tot i que encara apareix a l'Enciclopèdia Catalana com a Lledó, el cert és que segons la història, la tradició popular i estudis filològics, el terme s'ha d'escriure amb a i no pas amb e, és a dir, Lladó. També es vol deixar clar que Lladó no és cap derivat del lledó, fruit de l'arbre que fa uns fruits petits i dolços que se'n diuen lledons, molt corrent en les contrades gironines. Tot plegat una lluita etimològica aferrissada que encara no s'ha aconseguit guanyar malgrat haver usat i escrit durant segles la A per referir-se a Lladó.

BIBLIOGRAFIA

- *L'assentament de la nissaga Lladó a Argentona*, revista FONTS del Centre d'Estudis Argentonins Jaume Clavell, núm. 6 abril 2001, article de Julià Lladó i Gràcia, Francesc Lladó i Tubau i Josep Lladó i Pascual.
- Opuscle històric de la X Trobada dels Lladó "Vila de Lladó".
- *Los apellidos Lladó invaden Lladó*, article del diari La Vanguardia del 9-05-1984, N. Munarriz, pàg 25.

Oriol Bassa i Vila
Coordinador de Natura

Paisatges i ecosistemes sense retorn

L'ús del nostre territori pel pas de les principals vies de comunicació i de serveis (aigua, gas...) entre el Maresme i el Vallès Oriental i entre el Barcelonès i la demarcació de Girona no són sinó fruit d'una situació geogràfica privilegiada que, alhora que ens dóna un nivell de vida molt alt, ens afecta, degrada i massa vegades destrueix terres fèrtils i paisatges valuosos.

Els ciutadans i l'Administració local hem d'estar alerta per evitar aquests danys al medi i si això no es possible, minimitzar-los.

No hauríem d'haver deixat que una canalització d'aigua potable de menys de 2 metres d'amplada malmetés una àrea forestal de més de 20 metres d'amplada al veïnat de Traià. I no podem deixar ara que la vall de Riudemeia, un dels valors ecològics i paisatgístics més importants d'Argentona i situat dins l'espai natural protegit de la Serralada Litoral, sigui afectat per una nova canalització d'aigua. Hi ha altres maneres de fer-ho. Altres llocs per passar on l'impacte ambiental seria molt inferior. I especialment hi ha d'haver l'interès de tots nosaltres per fer respectar el nostre entorn.

La nostra història recent és plena d'exemples a seguir: can Banyameres, Sant Jaume de Traià, Riudemeia..., on ha estat objectiu prioritari la preservació dels ecosistemes agrícoles i forestals en contra de pressions tan diverses com abocadors, urbanitzacions, pedreres, abocaments d'aigües residuals... I ara, a l'Administració local i a les ciutadanes i ciutadans, ens toca seguir alerta en la defensa del nostre entorn.

Les obres de canalització de la nova xarxa comarcal de l'aigua disparen l'alarma a la Vall de Riudemeia i Sant Jaume de Traià

La masia de can Riudemeia.

Salvem Sant Jaume. L'àrea de Sant Jaume de Traià, històric objecte de desig de l'especulació urbanística, havia sortit sana i estèlvia de les batalles judicials per la seva preservació, però en canvi no ha pogut frenar a temps el fort impacte mediambiental provocat pel pas de la nova canonada de l'aigua. Uns veïns de la zona van constituir la Plataforma Salvem Sant Jaume de Traià per denunciar la brutalitat de l'actuació de l'empresa. El portaveu dels veïns, Oriol Marfà, es queixava d'incompliments per part de la constructora relatius a normes de seguretat, d'afeccions considerables de l'obra sobre el medi amb un impacte força més gran que el previst en el projecte. "No s'ha malmès única-

Terri

ment la vegetació, sinó també la topografia, el sòl forestal, els desguassos d'aigua, etc. i s'ha alterat profundament el nivell de sonoritat i el paisatge, i en definitiva les interaccions home-medi d'aquest pulmó verd."

Per conscienciar sobre la gravetat d'aquestes accions a la resta de la població, la Plataforma va convocar dos actes informatius: una xerrada al Saló de Pedra de l'Ajuntament vell amb veïns i experts en la matèria i una passejada popular pels camins de l'àrea destrossada. "Ens hem despertat massa tard, el mal ja està fet", es lamentava a Ràdio Argentona el veí de Traià Miquel Arnau. En el transcurs d'aquesta campanya reivindicativa, Oriol Marfà va arribar a rebre amenaces de mort d'un treballador d'una de les empreses subcontractades. En estreta col·laboració amb l'Ajuntament, s'han marcat l'objectiu d'aconseguir que el procés de restauració de la zona es faci al peu de la lletra del projecte. Segons el consistori i la Plataforma, la previsió inicial d'ATLL era re-vegetar i prou, i fruit de les pressions, l'empresa escoltarà ara la proposta que s'està elaborant (econòmicament més cara) per tal de retornar també al seu estat original la topografia, el territori, el terreny.

Lluita per la vall. ATLL té, d'altra banda, en perspectiva la construcció de la canonada que ha d'abastir d'aigua Òrrius i que en principi vol fer passar per la vall argentonina de Riudemeia. Des de l'Ajuntament s'està fent, però, tot el possible perquè Ter Llobregat no se surti amb la

Dos dels espais naturals protegits més importants del territori argentoní han estat motiu de preocupació els últims mesos a causa de les obres de canalització de la nova xarxa que ha d'abastir d'aigua la comarca i que realitza Aigües Ter Llobregat (ATLL). L'un, Sant Jaume de Traià, ja ha patit els efectes d'aquests treballs, la qual cosa ha portat fins i tot a la creació d'una plataforma ciutadana per assegurar la restauració de la zona malmesa. L'altre, la vall de Riudemeia, encara pot salvar-se de la destrossa, si ATLL accepta els traçats alternatius proposats per l'Ajuntament. De moment, però, les parts no s'han posat d'acord.

tori amenaçat

obrir un camí de 10 metres d'ample (que en el cas de Traià va superar el previst) al llarg d'uns sis quilòmetres. A més, l'empresa ha pressupostat els treballs de restauració en uns irrisoris 2 milions de pessetes.

Reconstituïció de CACAU. Arrel de l'evident necessitat de recolzament ciutadà a la vall de Riudemeia, el passat 22 de maig es va reconstituïr el CACAU (Col·lectiu Argentoní Contra les Agresions Urbanístiques) que està duent a terme una exitosa campanya de recollida de signatures que acabarà el cap de setmana del 23 i 24 de juny a la plaça Nova. El CACAU també ha assegurat conèixer força argentonins disposats a passar a l'acció directa (acampar a Riudemeia, enfilar-se als arbres...) si les reivindicacions locals fossin ignorades i es tiessin endavant les obres.

seva. El regidor de Medi Ambient, Lluís Viladevall, ha explicat que el consistori ja ha presentat diverses al·legacions amb les alternatives però, de moment, no s'ha obtingut cap resposta. El govern local ha fet dues propostes. La primera, per la vall de Clarà (camins privats que discorren paral·lels a la Riera i continuant un tram pel camí del "Burro" fins a Òrrius), on ja

hi ha precedents d'infraestructures com una línia elèctrica. La segona, tindria com a punt de partida el dipòsit de can Collet (al coll de Dosrius) i seria la de menor impacte ambiental (no caldria tallar cap arbre). Tota aquesta proposta i la situació en general es van analitzar en profunditat en una conferència el 17 de maig passat. El projecte d'ATLL a Riudemeia preveu

Per altra banda, des del Parlament els diputats Josep Clofent (PSC) i Jaume Oliveras (ERC) estan treballant per ajudar a la causa. CACAU lliurarà les signatures al propi Clofent perquè les entri a l'hemicycle català per recolzar una acció parlamentària. En cas de prosperar la iniciativa seria revocada la decisió del govern de la Generalitat d'acceptar el traçat d'ATLL.

VALORS PATRIMONIALS

Riudemeia

És una vall situada entre Argentona i Òrrius dins l'Espai Natural Protegit de la Conreria, Sant Mateu i Céllecs i gestionat pel Parc Serralada Litoral. Al terme municipal hi ha tres masies habitades: Riudemeia, can Navas i can Buringues, i una masia enrunada, can Roviró.

Vegetació

És important el bosc de galeria de la riera de Riudemeia, on destaca una verneda i diversos trams d'alcarrús; també significatius resulten alguns alzinars, pinedes, pollancredes i platanedes de reforestació.

Patrimoni històric

Cal anomenar el molí de can Riudemeia, d'origen medieval.

Fauna

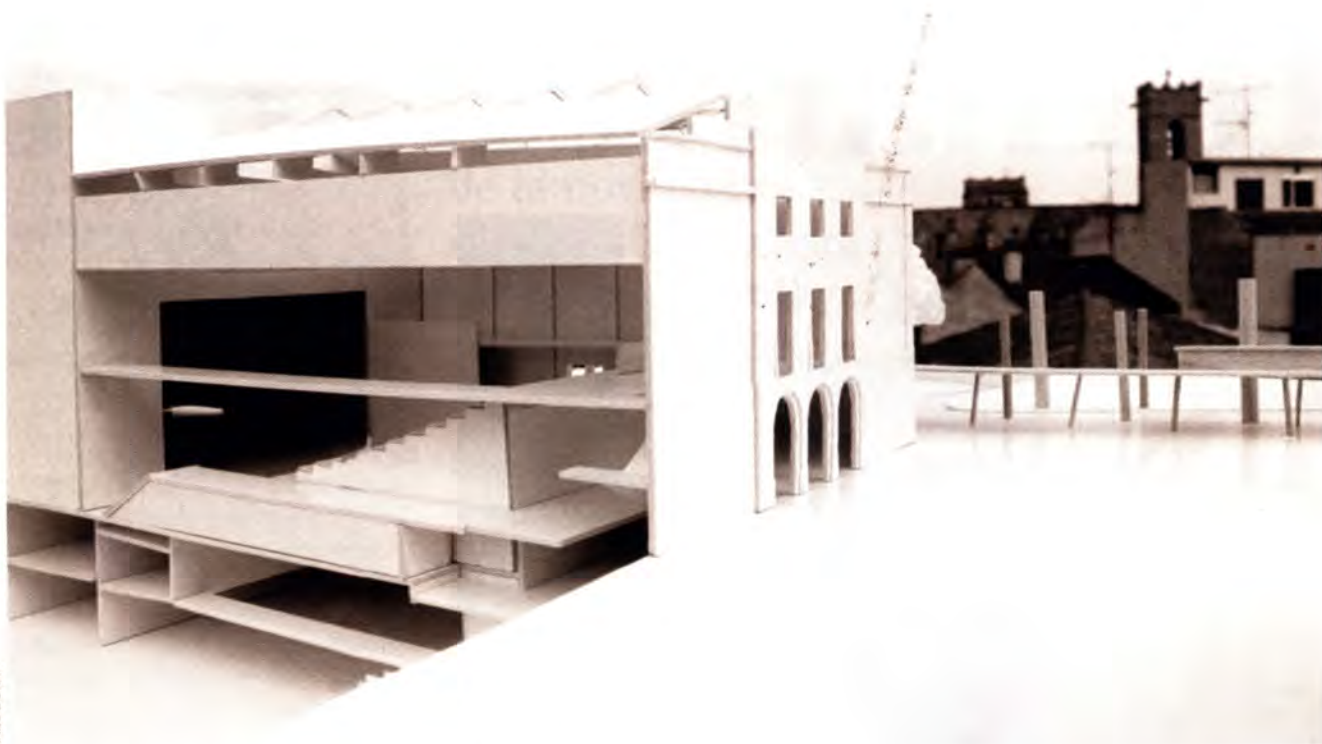
Es poden enumerar força espècies protegides: aus (aligot, gamarús, oriol, cucut, pica-soques blau...); mamífers (toixó, mustela, talpó roig, gat mesquer...), i amfibis i rèptils (reineta, tòtil, gripau, salamandra, serp de vidre, llangardaix ocel·lat...).

Traià

Molt important per la seva situació geogràfica i estratègica com a punt de separació amb Mataró i com a connector biològic entre els camps de la plana de la Riera d'Argentona i els boscos del Maresme. Connecta també amb el Parc Natural del Montnegre Corredor.

Destaquen els boscos de pi pinyer i les brolles (antics camps de conreu avui en procés de reforestació), i els camps de conreu, on durant els dos darrers anys hi ha hagut un significatiu augment de la superfície dedicada a les plantes aromàtiques.

L'església romànica de Sant Jaume, l'assentament arqueològic de l'Aiguarol i les masies de can Marfà, ca l'Ànima o can Volart, entre d'altres.

La Sala del nou mil·lenni

El procés. Després que l'any passat la Sala Argentona va passar a ser propietat municipal, el govern Entesa-PSC va considerar la seva rehabilitació com una de les "prioritats principals i més urgents". Per això, en menys de nou mesos, i amb la col·laboració de totes les forces polítiques municipals, el projecte de reconstrucció de la Sala ha patit una acceleració importantíssima en tots els aspectes.

El 15 de març passat, després d'haver rebut diferents estudis previs (l'estudi urbanístic i arquitectònic realitzat per l'Escola Politècnica d'Arquitectura del Vallès i l'estudi funcional i d'usos fet per consultors escènics), s'anunciaven ja cinc candidats escollits per la seva "gran qualitat i experiència" perquè presentessin els seus avantprojectes per a la reconstrucció de l'edifici. Aquests cinc candidats eren: Moisès i Àlex Gallego, Dilme & Fabré, Espinet-Ubach, Víctor Rahola i Víctor Argentí.

Entre el 10 i 20 de maig es va fer l'ex-

posició pública al Saló de Pedra de l'antic Ajuntament, on tots els vilatans van poder votar un dels projectes, una opció molt innovadora i original (es van emetre 236 vots; 2 en blanc), per donar veu al poble més enllà de les dates electorals. Finalment, el 21 de maig la Mesa de Contractació va escollir l'avantprojecte de Víctor Argentí i el seu equip, encarregant-li "la realització del projecte bàsic i executiu de rehabilitació de la Sala".

El projecte. L'avantprojecte d'Argentí va aconseguir 120 votacions del referèndum popular (un 51% del vots), alhora que aconseguia també la millor puntuació en el rànquing que va realitzar la Mesa de Contractació entre els candidats. Aquesta puntuació es va conformar d'acord amb diferents barems, com ara la integració dels espais proposats dins del context urbanístic, social i cultural, els criteris mediambientals, la valoració econòmica de l'obra, la valoració de l'enquesta popular, l'assoliment i millora dels objectius

plantejats en les determinacions tècniques... L'import global del projecte (preu projecte més direcció i import de l'obra) és de 656.620.000 pessetes, gairebé 4.000.000 d'euros. Argentí, que té fins al setembre per presentar la idea final, explica que la Sala "serà un exemple de com reutilitzar els teatres antics que existeixen a moltes ciutats de Catalunya, i fer que aquestes grans sales revisquin i puguin tornar a ser útils amb tècniques modernes".

Una de les característiques més impressionants del teatre serà el seu sostre mòbil i una gran claraboia, per tal de fer combinacions amb la llum natural que entra verticalment i per aconseguir una millor acústica. Víctor Argentí diu que "és una mena de gran persiana" que es podrà inclinar "depenent de les necessitats". La polivalència és una altra de les grans apostes de l'arquitecte. El terra horitzontal amb grades desplegable que es poden recollir i amagar en un fossat situat a la part del fons de la platea per-

Les vilatanes i vilatans d'Argentona ja poden saber quina forma tindrà la Sala del nou mil·lenni. Finalment, després de dècades de conflictes, negociacions i estira i arronses, la Sala ha completat el primer gran tram de la cursa que la portarà a ser una de les instal·lacions culturals més modernes i de qualitat de la comarca. A més, cal recordar que la rehabilitació d'aquest emblemàtic edifici és una de les actuacions bàsiques i fonamentals de la reordenació del centre de la vila.

metran desenvolupar múltiples combinacions: sala de conferències, de concerts, de cinema, sala "a la italiana", audició musical, espectacle teatral amb escena central... "el ventall de possibilitats és enorme", explica Argentí. Al pis soterrani hi haurà una sala d'assaig polivalent i magatzems. No hi ha cap edifici annex. Les oficines resten dins el cos de l'edifici que s'enfonsa, creant dues plan-

Els recursos. De moment l'Ajuntament disposa dels recursos provinents de la venda i subhasta de parcel·les de can Barrau: uns 115.000.000 de pessetes, que amb la venda de 5 parcel·les que encara resten per subhastar quedaran en uns 200.000.000. També té assegurada una subvenció de 40.000.000 del Fons Europeu de Desenvolupament Regional (FEDER) de la UE, i ja havia pressupostat

M. D.

tes subterrànies, i manté la seva alçada actual. De fet, la mítica façana es mantindrà. Argentí explica que és "com una capsa de sabates buida, exteriorment preciosa, clara i asimètrica, i a partir d'aquí es modificarà l'interior. Volem aconseguir amb mitjans propis de la tècnica teatral unes transformacions realment espectaculars". El projecte final en principi podria tenir variacions respecte a l'avantprojecte, segons els suggeriments que puguin sorgir d'altres estudis i propostes. L'exterior de la plaça no patirà modificacions, almenys a curt termini.

en l'exercici municipal del 2000 un total de 175 milions. Tot plegat, en números reals suma 335 milions aproximadament, gairebé la meitat del cost total. D'altra banda, s'esperen aconseguir diners del Govern central, a través del fons per a equipaments culturals a càrrec del denominat 1% cultural del Ministerio de Fomento. L'alcalde està portant personalment les negociacions. El 14 de març passat va viatjar fins a Madrid, on s'entrevistà amb persones responsables d'aquests temes. Si s'aconseguís aquesta subvenció, que aniria inclosa dins el pressupost de l'Estat per al 2002, el Ministeri

Les declaracions

Antoni Soy, alcalde d'Argentona: Tant la Mesa de Contractació com els tècnics i la gent que ha votat han coincidit en la tria del projecte. Víctor Argentí ha fet una proposta molt clara en fer una Sala polivalent, capaç de donar cabuda a usos diferents mitjançant solucions creatives i pràctiques.

Montse Brugal, regidora d'Urbanisme i sòcia de govern: És el projecte líder. Hem escollit una opció duradora, de manteniment exterior de la Sala i de fer un interior modern, adaptat i polifuncional, que ha respost a una voluntat majoritària. Queda un camí difícil, el de trobar tots els recursos necessaris...

Joaquim Casabella, portaveu de CiU: És un projecte encertat, molt ben estudiat. Contempla totes les necessitats, complexa totes les activitats que es pretenen fer amb ella. Espero que a finals d'any es puguin adjudicar les obres si no les subvencions aconseguides es perdran.

Fede Ureña, portaveu del PP: Ja des d'un inici era el candidat que recollia tots els punts demanats: polivalència i funcionalitat. Ara allò difícil serà trobar el finançament.

es faria responsable del 50% del total del cost de l'obra. També s'han sol·licitat ajudes a la Generalitat, però després que van ser rebutjades per la Comissió de Pressupostos del Parlament de Catalunya amb els vots en contra de CiU i el PP, s'espera que arribi alguna ajuda inclosa dins els pressupostos del 2002.

El futur. Després de vacances es presentarà el projecte d'acord amb el plec de condicions imposades per l'Ajuntament. Segons el regidor d'Obres Públiques Mateu Piñol, les obres s'esperen adjudicar, "si no hi ha cap endarreriment", "a finals de tardor, a l'octubre o al novembre".

ELS AVANTPROJECTES DESCARTATS

<i>Autors</i>	<i>Característiques bàsiques</i>	<i>Pressupost aprox.</i>	<i>Votació popular</i>
Moisés Gallego	Edifici-annex cultural, sala d'assaig subterrània, enjardinament de l'entorn	616 milions de pta.	27 vots (11%)
Dilmé i Fabrè	Edifici d'usos complementaris amb pèrgola allargada fins la plaça. Grades desplegable. Importants criteris mediambientals	624 milions de pta.	27 vots (11%)
Espinet Ubach	Revolucionari, trenca totes les formes: sostre molt característic il·luminat a la nit, plaça amb formes amables i pèrgola.	800 milions de pta.	24 vots (10%)
Víctor Rahola	Format molt clàssic, amb un edifici annex. Obertures laterals de l'edifici. Platea i escenari en un mateix nivell	630 milions de pta.	36 vots (15%)

Queda dit

Agustí Rodríguez

Prudència i promoció

Estem a pocs dies de la celebració de la verbena de Sant Joan. Un dia per a la festa, la diversió i la celebració. És un bon moment per reflexionar entorn a la revetlla i actuar amb responsabilitat. Responsabilitat i prudència a l'hora d'utilitzar els artilugis pirotècnics, responsabilitat a l'hora d'abusar de l'alcohol, i responsabilitat, molta, molta, prudència a l'hora de posar-se al volant. Serà la nit màgica de Sant Joan. Una nit única que els catalans celebrarem amb la mateixa predisposició a la diversió que sempre. No obstant, és també un bon moment per a la reflexió. Per pensar el perquè de la festa. És només una vàlvula d'escapament? És la necessitat de desconnectar de la rutina diària? El que diem, gaudim-ne, però amb responsabilitat. En el fons, segur que tots ens ho mereixem.

Dit això no vull deixar passar l'oportunitat de recomanar al nostre ajuntament i al seu alcalde en concret, que prengui nota del que fan els nostres pobles veïns per promocionar la seva localitat. L'última mostra, Vilassar. S'han passejat vostès fa unes setmanes per aquesta població? Han vist la celebració de la festa de la flor? Passejant pels seus cèntrics carrers em va assaltar un dubte. El nostre Ajuntament com promociona Argentona? Com promociona la festa del Càntir? Per exemple. Aquí només ens quedem amb els plans mesiànics que no porten enlloc. Prenguin nota senyors de l'Ajuntament. Només queden dos anys per les eleccions municipals.

Els articles per al proper número de Cap de Creus se'ns han de fer arribar el 2 de juliol del 2001 com a data màxima.

COSES DE LA VILA

Dues pèrdues entranyables

Dos personatges de la vida quotidiana, del dia a dia d'Argentona han mort aquests últims mesos davant la consternació general. El 10 d'abril, José Moreno Masegosa, més conegut com el "pipero", era traspassat a l'edat de 76 anys. Moreno va caure d'una escala quan anava a collir llaurer al seu terreny de les Ginesteres, i va ingressar a l'Hospital de la Vall d'Hebron. El fort cop i el seu estat físic, ja una mica delicat, no van donar-li treva. El senyor José, com ell volia que l'anomenessin, va començar venent un sac de castanyes arran d'una juguesca, i amb el temps va acabar instal·lant una paradeta a la plaça Nova on també oferia llaminadures, avellanes, sugus... i sobretot pipes i cacauets. Nat a Huéscar (Granada, 1925), el "pipero" era més que un símbol del paisatge del centre urbà. D'altra banda, setmanes més tard, a principis del mes de maig, ens deixava Maties Colomines, l'últim sereno viu que quedava a Argentona. Colomines, de 89 anys, era molt conegut al poble per la feina que va realitzar com a treballador de l'Ajuntament, i també per la seva etapa al món del futbol. En aquesta darrera faceta va destacar com a porter del primer equip de l'Argentona dels anys 40 i com a fundador d'un conjunt anomenat Penya Maties. Tot i penjar les botes va continuar lligat al futbol com a àrbitre, un àrbitre d'aquells que es feien respectar i que sabien imposar l'autoritat. Als últims temps, ja jubilat, va arranjar uns bancs que hi ha molt a prop de casa seva, entre el carrer Josep Soler i el passeig Baró de Viver, en els quals va fer gravar: "Aquest banc posat per en Maties, pot seure tothom de nit i de dies."

El Marroc al Museu

Maquetes, ceràmiques i fotografies de construccions fetes amb fang de la vall marroquina del riu Todra es van exposar el mes de maig passat al Museu del Càntir

d'Argentona. La mostra, que farà una petita gira per Europa, va arribar a la vila arran de la col·laboració entre el Museu i l'entitat Terres Cuites de Perpinyà. La presentació del certamen va anar a càrrec de l'estudiós del país nord-africà, Roger Nimó. Aquest especialista va posar èmfasi en el fet que la mostra ensenya un tipus de construcció en extinció i que caldria recuperar pel seu gran valor patrimonial.

Llums moderns

A finals d'abril va entrar en funcionament el nou tram d'enllumenat públic del carrer Doctor Samsó i que afecta també a parts dels carrers laterals. Es tracta d'una instal·lació moderna que aplica importants avenços tecnològics que la fan respectuosa amb el medi ambient. Les seves bombetes, de vapor de sodi, consumeixen menys electricitat i provoquen menys contaminació aluminica, generant la mateixa quantitat de llum. La distribució dels fanals, col·locats només a un cantó del vial també suposa una millora estètica i pràctica. Aquest nou enllumenat ha costat uns 15 milions de pessetes, una inversió que aquesta zona cèntrica de la vila necessitava amb urgència. El regidor de Serveis, Joan Vaquer, ha assegurat que la instal·lació de nous trams de llum públics es continuarà durant l'any en altres zones del poble. Per això s'ha previst una despesa que voltarà els 20 milions.

COSES DE LA VILA

Tramvia reformat

El Tramvia va estrenar "sabates noves" el Sant Jordi passat després del procés de reforma al qual el va sotmetre l'Associació d'Amics del Tramvia. Una capa de pintura, el canvi de la teulada i la reparació d'alguns elements trencats han tornat la lluentor a un vehicle de transport que va marcar època a Argentona i pel qual van passar moltes generacions de vilatans.

Grans vendes per Sant Jordi

Si l'any 2000 va ser un pèl desastrós per als llibreters de la vila, aquest Sant Jordi del 2001 va servir per tornar a aixecar les vendes i de manera per cert excel·lent. La televisió una vegada més va catapultar els seus professionals als primers llocs dels títols més venuts. Andreu Buena Fuente amb Hem de parlar va ser novament el número 1 de la diada per sobre de Jordi Coca i Eduardo Mendoza. Pel que fa a les activitats complementàries de Sant Jordi cal destacar que es va repetir l'experiència dels avis que van a explicar contes a les escoles de la vila. En aquest cas van ser Ferran Catà i Josep Lladó els qui es van encarregar d'acostar als nens i nenes llegendes i històries entorn d'Argentona. D'altra banda, es va estrenar l'exposició "Mathausen, l'Univers de l'Horror" al nou Institut; es va presentar la reedició del llibre *Argentona històrica* de Carreras Candi, i es va fer una xerrada sobre *El Petit Príncep* amb motiu del centenari del naixement de l'autor a càrrec d'Ignasi Riera. Un cop més també es va celebrar la selecció de textos per a la divuitena edició de la Mostra Literària

del Maresme amb els següents premiats: en categoria de 6-8 anys, Marina Gavin (prosa, *La família*) i Ivet Garcia (poesia, *Àngel volador*); de 9-11 anys, Alba Castells (prosa, *Les lletres*) i Aleix Pons (poesia, *La primavera*); de 12-14 anys, Íngrid Garcia (prosa, *Vivències de la mar*) i Laia Alsina (poesia, *Regalims*); de 15-18 anys, Cristina Prats (prosa, *Una vida d'amor*) i va quedar desert el de poesia; i en la franja de majors de 19 anys, la guanyadora en prosa va ser Maria Vázquez amb l'obra *Operació plagi*, i l'acèssit se'l va apuntar Cristina Villa, en poesia no hi va haver premiats. Finalment, cal dir que en la mateixa diada de Sant Jordi hi va haver lectura de contes al Saló de Pedra a càrrec dels alumnes del taller d'escriptura del Centre d'Estudis Argentonins Jaume Clavell.

Multes de telefonia

La Direcció General d'Urbanisme de la Generalitat ha imposat les seves primeres sancions a la vila als implicats en la instal·lació d'una estació base de telefonia mòbil sense llicència municipal. L'Administració autonòmica ha aplicat tres multes: una de 220.000 ptes. a Retevisión Mòvil en qualitat d'empresa promotora; una altra també de 220.000 ptes. al tècnic director de les obres, Xavier Bellot; i una darrera de 165.000 ptes. a la comunitat de veïns del carrer Badalona 10-12, com a propietaris de l'antena. Les sancions han estat fruit d'una denúncia que va fer l'Ajuntament d'Argentona a la Generalitat. La multa arriba després que la llicència municipal per a la instal·lació d'aquesta antena de telefonia mòbil va ser denegada a través d'un decret d'alcaldia el març del 2000.

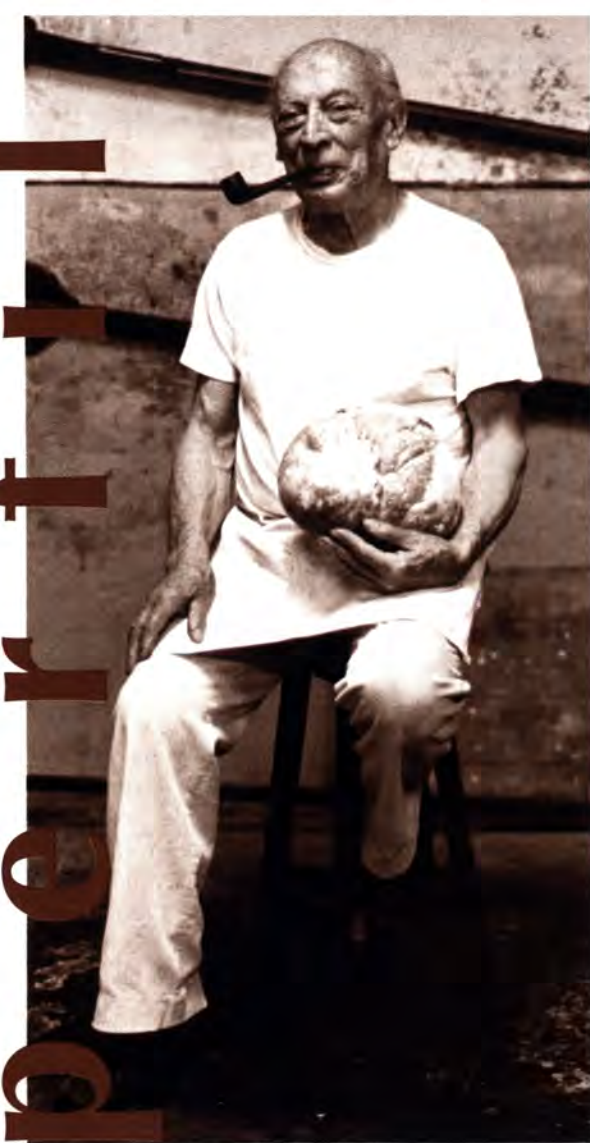
Aclariments sobre el CATT

Diferents persones i empreses van dirigir-se l'abril passat a l'Àrea de Serveis Territorials de l'Ajuntament per demanar informació sobre el preprojecte del Centre Argentoní per a la Tecnologia Tèxtil (CATT). Sembla que els promotors d'aquest projecte exigien als potencials associats una important aportació econòmica insinuant-los que el consistori hi estava al darrera i que havia donat el vistiplau a l'operació. Enfront d'aquest allau de consultes, tant l'alcalde, Antoni Soy, com la regidora d'Urbanisme, Montse Brugal, van deixar clar que l'Ajuntament no té cap relació amb el CATT. Segons Soy, els impulsors del Centre Argentoní per a la Tecnologia Tèxtil també haurien dit als seus clients que el centre s'edificaria a la zona verda del polígon de can Negoci. Tot plegat una situació que porta a enganys ja que aquest terreny no està destinat en cap cas a edificacions industrials.

L'Albada de Duran

El fotògraf argentoní Marc Duran ha tret al carrer una interessant col·lecció d'instants titulades Albada com el poema en què s'inspira, uns versos de Jaime Gil de Biedma que reflexionen sobre la vida quotidiana (llevar-se al matí...). La mostra, exposada a la Sala El Clap de Mataró durant el mes d'abril, consta de quinze fotos en blanc i negre de mida 30x40 que Duran ha fet amb una tècnica especial i que les converteix en úniques i obertes a les diferents interpretacions. Albada podria seguir una marxa itinerant per altres locals del país.

MARC DURAN

“Avui de pa se’n fa de moltes maneres, però el pa de debò encara necessita que en la seva elaboració hi entrin les mans de l’operari. Aquells aparells, aquells forns moderns que ho fan tot a base de maquinària automatitzada no fan pa, fan un producte industrial. Com diu *Le livre du pain*, “el pa industrial congelat o no congelat és un pa substituït perquè és fet sense amor a l’ofici”. A Josep Rabassa i Moré (Barcelona, 1922) poques coses li poden ensenyar ja del món del pa. Encara avui amb prop de 80 anys a l’esquena continua donant un cop de mà als seguidors d’un establiment que va fundar el seu rebesavi Jaume Moré (procedent de Sant Julià del Montseny) a mitjan segle XIX i que ja ha vist passar cinc generacions de flequers. Les seves mans llargues, grosses, robustes, descriuen per si soles la seva dedicació al negoci, els milers de feixos de llenya que ha remenat, les tonelades de farina que ha carregat, la infinitat de barres que ha modelat...

Un flequer d’èxit. L’ofici mil·lenari del pa el va aprendre durant la Guerra Civil al costat de l’oncle (propietari de l’establi-

ment aleshores) a qui l’exèrcit li havia mobilitzat el mosso que l’ajudava. En aquells primers temps, més d’una vegada havia marxat el llum i havien hagut de pastar a mà. “Una cosa és pastar 10 kg per un caprici i l’altra un sac de 100 kg de farina. És molt bèstia. És com ficar-se a la pell d’aquells remers de les galeres de les pel·lícules. Havíem d’anar tots dos a ritme perquè si no li encastaves la pasta a la cara. T’hi havies d’agañar amb totes les urpes.” En el seu rostre, ara envellit, s’hi reflexa la satisfacció per la feina ben feta, per l’èxit d’un comerç més que consolidat (manat ara pel seu fill Joan), un referent del pa artesanal (cuit al forn de llenya) no només a la comarca sinó a part de Catalunya. “Tenim la sort que amb un segle i mig ara ens comencen a conèixer. Home, al que li agrada el pa, el que és panarra, el que sap saborejar-lo, és, si em permeteu la comparació, com un bon vi o un vi de garrafa. Pot ser que el vi de garrafa sigui bo però moltes vegades no és com una anyada”.

De motos i barcos. Darrera aquella veu de cavernes, aquell posat de vegades seriós i aquells ulls inquisidors, s’hi amaga un tros de pa, un home amb gran sentit de l’humor, un barceloní de pares argentons que es va criar als carrers de la ciutat comtal i que va créixer entre l’admiraçió pel seu germà (18 anys més gran), oficial de la marina mercant (primer maquinista). “De Reis normalment no en vaig

tenir. La meua mare no estava per punyetes. El meu germà era el meu padrí i el meu rei. Sempre que tornava dels seus viatges de Cuba, de Buenos Aires, em portava regals.” Segurament influït per ell sempre ha mostrat predilecció per la mar i les embarcacions. “Encara tinc una palangana (una llanxa petita). No hi puc anar mai. Aquest estiu si sóc viu miraré de sortir.” Els vaixells han compartit taula de lleure amb les motos, una afició de la qual ja pràcticament no en queda res al garatge de casa. “Una vegada vaig anar a Alemanya amb quatre xalats i estant a Suïssa vam parar les tendes de campanya al mig dels prats i les vaques ens les van aixafar totes.” El Josep Rabassa va fer fins i tot diversos cops el ral·li de les quatre capitals catalanes (la prova més dura dels anys 50) com a membre del Motoclub Mataró.

Tot un pipaire. El dia pel flequer argentoní comença amb un cerimonial impertorbable: el nescafé ben calent i la pipa, carregada, a punt, al costat de la tassa. Pel cap baix se’n fuma entre vuit i deu diàries. Tothom que ha entrat al seu establiment, té la imatge de l’avi amb la pipa fumejant als llavis amb un estil més que treballat. “S’ha de fumar lentament, no es pot anar com una locomotora, xup-xup xup-xup... és un fumar molt calm. Grans homes han fumat pipa i han sabut viure molts anys: en Pau Casals, en Pompeu Fabra, en Georges Simenon...” El costum el va adquirir de jove, de l’amistat amb un tal Rodríguez, un martorellenc que feia d’ajudant del cap d’estació d’Arenys (el poble en el qual va viure amb els pares).

Des de temps immemorials que l’home sembla blat als camps per treure’n farina i fer-ne pa. Un aliment de primera necessitat que no falta gairebé a cap casa. Un producte que la modernitat ha transformat a la majoria del territori, però que encara conserva petits refugis de culte artesanal. El Josep Rabassa és la quarta generació d’un establiment fidel a aquesta concepció. A prop de complir els 80, l’avi de can Moré ens descobreix els secrets d’una vida de passions aventureres.

Un tros de pa...

Les fonts Ballot

A Argentona, de fonts Ballot obertes al públic, n'hi ha hagut tres, de les quals avui se'n conserven dues, però com que sovint s'han confós, val la pena fer-ne una breu ressenya.

Cap a l'any 1859, en Josep Ballot i Cabanyes va descobrir dins la seva propietat un naixement d'aigua ferruginosa, va condicionar el terreny i va fer una plataforma per consolidar l'indret, es van construir bancs i possiblement una petita caseta a sobre el marge del torrent. Una vegada donada d'alta i analitzada l'aigua, es va construir una mena de quiosc al torrent de can Pata, avui de Ntra. Sra. de la Salut, i mitjançant una tuberia de ferro hi rajava l'aigua abans esmentada. Aquesta font es trobava enclavada al bell mig d'una arbreda i la seva construcció era força atractiva amb les seves columnes i teulada.

En aquell moment ja n'hi havia dues, de fonts Ballot, la de Dalt o del Ferro i la de Baix o d'en Pau, coneguda així per la popularitat de qui atenia el públic, l'argentoní Pau Gual. Aquesta mateixa font va ser arrendada pel Sr. Soler i va competir primer amb el Balneari Prats i després amb la Font Picant o Manantial Burriach. Posteriorment, quan la gent s'adona que bevent directament l'aigua de la Font del Ferro o de Dalt, aquesta té més gust, eixamplen el camí i es fa una mica avall del naixement una senzilla caseta que al cap de tres dècades serà substituïda per l'actual, més ferma i més a joc amb el seu entorn.

Ja mort l'argentoní i poeta Pau, uns anys després el propietari decideix canviar d'emplaçament la Font i ja a l'any 1923, s'inaugura l'actual Font del Mig, que té la mateixa estructura que l'antiga i també hi va l'aigua ferruginosa canalitzada, però en la seva construcció ja hi ha altres materials, com totxos i rajoles. Llavors l'antiga ja va desaparèixer, malgrat que algun vestigi es va conservar durant alguns anys.

A començaments del segle XX, desapareix el Balneari Prats, i a mans del Sr. Jover i després d'unes reformes passa a anomenar-se Manantial Burriach, conservant-se popularment el nom de Font Picant i també Font de Baix perquè és la primera que es trobava.

Notes:

- Cal remarcar que aquestes eren les fonts obertes al públic, però a can Ballot encara n'hi ha una altra a prop de la casa.
- A causa del poc material disponible hi ha moltes llacunes, les dates són aproximades i caldria revisar-les, donat que hi ha contradiccions entre elles.

Bibliografia:

- *Les Fonts d'Argentona*. Ed. Ajuntament d'Argentona. Grup de Fonts. (Textos Josep Viñals i Pep Padrós.)
- *Argentona història i records*. Ed. Ajuntament d'Argentona. Jaume Clavell i Nogueras.

Mirant enrere sense rancúnia

Ferran Catà

Francesc Macià

Veig venir un home pel carrer Carreres i Candi, consulta amb un transeünt que baixa del carrer de les Parres. Ve cap a mi, s'apropa a la plaça Nova i em diu: "Perdó, jo no sóc d'aquí. Vostè ho és?" "Amb què us puc complaure?", li faig. "Que em pot informar si hi ha cap carrer o plaça dedicat a Francesc Macià?" Intento pensar i no me'n surto. És possible?, si jo hi he viscut, era a la plaça de Vendre. Pensant en la plaça on sóc ara, i els canvis de nom soferts, em ve a la memòria plaça Nova, plaza de D. Eduardo Forti, plaza de la República, plaza Nueva i plaza de los Caídos.

La plaça de Vendre, jo recordo quan l'anomenaven plaça de les Alzines, encara que mai n'hi havia vist. Quan era una criatura, arran de la proclamació de la República l'abril de 1931, es convertí en plaça Francesc Macià. Després es digué General Mola, per tornar a ser la plaça de Vendre. Inquietat m'arribó a l'Ajuntament per confirmar o desmentir aquesta omisió en el nomenclàtor dels carrers argentonins. D'entrada em diuen que no n'hi ha cap, però després resulta que sí, que en un raconet de la urbanització de les Ginesteres, hi ha aquest carrer.

Malgrat això, segur que si es fes una enquesta, sortiria favorable dedicar un petit monument, en memòria d'aquest home, l'Avi, el primer president de la Generalitat, que morí el dia de Nadal de 1933.

Dues noies vestides de pubilla, anaren amb cotxe descapotable al seu costat i li feren entrega d'un ram de flors quan ell vingué a Argentona cap a l'any 1931 i 1933. Aquelles nenes d'ahir, àvies d'avui, la Francisqueta Batlle i la Montserrat Recolons, que viu a can Bayo, ja s'acosten als 90 anys.

Sens dubte que seria un acte molt emotiu poder fer la inauguració i que aquestes senyores fessin l'honor de presidir-la i honorar també la seva memòria des d'Argentona.

La font Ballot

La Sala cada cop més a prop

Entesa per Argentona (L'Entesa)

Ara, l'equip d'en Víctor Argentí té tres mesos per a la realització del projecte.

Per tant, el projecte estarà llest un cop passat l'estiu. Després, vindran l'aprovació del projecte, l'adjudicació i el començament de les obres.

Per fer, entre tots, una Argentona cada cop més atractiva, l'Entesa i l'equip de govern han apostat decididament per la rehabilitació de la SALA com una de les seves prioritats. Per això, el procés ha avançat de forma contínua des de l'inici de la legislatura. Primer, amb la cessió de la SALA al poble. Segon, amb la realització de dos estudis previs –un d'urbanístic i arquitectònic, l'altre funcional i d'usos– l'any passat.

Més recentment, s'ha fet un concurs restringit per a la redacció del projecte bàsic i executiu de les obres. Primer, amb la selecció de cinc equips, tots ells d'una gran qualitat i experiència, per a la realització de l'avantprojecte. Després, amb l'exposició pública dels avantprojectes perquè tots els ciutadans i ciutadanes hi poguessin dir la seva. Un gran nombre de persones ha visitat l'exposició pública dels avantprojectes i un nombre també significatiu –especialment, tenint en compte que era la primera vegada que es feia una experiència participativa d'aquest tipus– ha votat el seu projecte preferit. El projecte guanyador ha arribat a obtenir més del 50% del total dels vots emesos. Finalment, tenint en compte diversos criteris –tècnics i arquitectònics, l'opinió dels vilatans i vilatanes i l'oferta econòmica– la Mesa de Contractació ha escollit l'avantprojecte d'en Víctor Argentí i el seu equip, autor entre d'altres de la rehabilitació de la Sala del Kursaal de Manresa.

Ara, l'equip d'en Víctor Argentí té tres mesos per a la realització del projecte. Per tant, el projecte estarà llest un cop passat l'estiu. Després, vindran l'aprovació del projecte, l'adjudicació i el començament de les obres.

Al mateix temps, s'està treballant de valent per aconseguir el finançament necessari per a aquesta important obra. Els diners aconseguits amb la subhasta de les parcel·les de can Barrau propietat de l'Ajuntament hi aniran destinats. La consecució d'una important subvenció, 40.000.000 de pessetes, del Fons Europeu de Desenvolupament Regional (FEDER) també. Finalment, des d'Alcaldia, s'han fet i es continuen fent importants gestions a Madrid per aconseguir diners per a la SALA, a través del denominat 1% cultural del Ministerio de Fomento.

El pas de l'aigua

Grup Municipal del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC)

Si hem de salvaguardar l'entorn i el volem traspasar a les properes generacions en les millors condicions, hem de ser molt curosos en la realització d'aquestes obres.

Argentona ha crescut, en territori i habitants, en serveis i pas d'infraestructures, és i ha estat generosa amb l'interés general, a canvi volem el màxim respecte.

Des de fa uns mesos estem patint el pas d'una important canonada d'aigua pel marge esquerre de la Riera, per Sant Jaume. Aquesta obra en porta associades dues de més petites, una que portarà aigua des de aquesta canonada a Òrrius i una altra que la portarà al dipòsit d'Argentona. Aquestes infraestructures tan necessàries i imprescindibles han de passar i segur que han de causar impacte. Ara bé, si tots hem de salvaguardar l'entorn i el volem traspasar a les properes generacions en les millors condicions, hem de ser molt curosos en la realització d'aquestes obres.

A Sant Jaume el pas ha estat traumàtic, l'obra ha produït uns danys que només una acurada restauració podrà mitigar. Les condicions de la llicència d'obra ja ho indiquen, la restauració és tan necessària com el pas de la canonada. La "Plataforma Salvem Sant Jaume" s'ha organitzat per aconseguir-ho. Ara proposen passar la canonada d'Òrrius per la Vall de Riudemeia, una de les valls de més interès de tot el Parc de la Serralada Litoral per la seva bona conservació. Els arguments que si no Òrrius no tindrà aigua i que no hi ha altre camí no són certs. Òrrius pot i ha de tenir aigua, hi ha altres alternatives per dur-la-hi. La cura amb què Ter-Llobregat ha estat treballant fins ara a Argentona, no ens dona cap garantia de minimitzar l'impacte, per això s'han ofert alternatives. Els vilatans han promogut a través del C.A.C.A.U. una recollida de signatures i organitzen accions per defensar l'entorn. Els socialistes ens afegim una vegada més a les iniciatives municipals i ciutadanes per treballar per Argentona.

Aquesta vegada, l'Ajuntament i les organitzacions tenim un objectiu comú i sumem els esforços i els recursos.

Argentona ha crescut, en territori i habitants, en serveis i pas d'infraestructures, és i ha estat generosa amb l'interés general, però a canvi volem el màxim respecte.

Repàs al govern municipal

Després de dos anys de govern municipal de L'ENTESA+PSC des de CiU volem fer arribar la nostra opinió sobre aquesta acció de govern als nostres conciutadans.

En primer lloc felicitats per la feina ben feta en l'important tema de la recuperació de la Sala, aquest assumpte fins ara l'Ajuntament l'està portant bé, i per nosaltres és un exemple de com s'han de fer les coses, aprofitar la feina ben feta dels anteriors equips (majoritàriament CiU) i continuar-la cap a la seva fi (amb la cessió de la Sala al poble), i tot seguit iniciar-ne amb encert el procés de rehabilitació.

Però no és aquesta la forma habitual de fer de l'actual govern municipal, per a ells ningú ha fet res bé a Argentona fins a la seva arribada.

No valoren que algun d'ells també va formar part d'un govern anterior i que moltes actuacions i iniciatives es varen aprovar o avortar amb el seu vot quan estaven en l'oposició. I no oblidem la seva forma de contestar les crítiques començant sempre amb frases de l'estil "Això es culpa dels altres".

En aquests dos anys han inaugurat la deixalleria, l'Institut, l'ABS, el Museu del Càntir i han iniciat les obres del nou cementiri; no oblidem, però, que totes aquestes obres han estat projectades, planificades i/o començades en l'anterior etapa de govern de CiU. Pel que fa al dia a dia, a Argentona tenim miralls trencats a les cruïlles, sots al mig del carrer, fanals que no funcionen, els jardins i les rotondes deixades, pintades mes o menys ofensives a les parets, més brètols que mai campant per la vila, un conflicte de mai acabar amb els funcionaris, augments dels impostos... I la resposta és: "No passa res, són vostès els de CiU que els agrada fer afirmacions gratuïtes."

I ara segur que aprofitaran l'avinentesa d'aquests dos anys de govern per endegar un seguit d'actes amb l'objectiu de convèncer a tothom de com en són de bons i com ho fan de bé. Doncs bé, des de CiU ja els resumim la nostra valoració: No n'hi ha prou d'enlluernar amb subvencions i endeutaments per finançar projectes. També s'ha de pensar en el dia a dia i aquest el tenen molt descuidat.

Comitè Executiu Local de Convergència
Democràtica de Catalunya (CDC)

CONVERGÈNCIA
I UNIÓ

Ara aprofitaran per endegar un seguit d'actes amb l'objectiu de convèncer a tothom de com en són de bons i com ho fan de bé. No n'hi ha prou d'enlluernar amb subvencions i endeutaments per finançar projectes. També s'ha de pensar en el dia a dia i aquest el tenen molt descuidat.

Pèrdua de gas

Aquesta és la sensació que dona l'equip de govern, dos anys després d'iniciar la legislatura. Poca cosa han fet, a més de no arribar a un acord amb els treballadors de l'Ajuntament, de no entendre's amb moltes entitats... i de col·laborar amb l'oposició. Si a l'anterior butlletí estàvem satisfets dels acords amb l'equip de govern, ara hem de dir que era flor d'un dia. Estan més preocupats de fer política nacional que municipal. Si dediquessin els esforços que fan en atacar al govern del país, en millores al poble, segurament els vilatans estarien més satisfets.

El que no es pot dir és que Argentona no té problemes de seguretat i bretolades "sic". I que després en el darrer ple es faci esment d'un seguit d'actuacions de la policia local per motius de seguretat. (L'altre dia una veïna d'Argentona em deia que en el seu carrer han robat en 10 domicilis).

El Partit Popular en els darrers plens, ha presentat propostes per a millorar l'Argentona del dia a dia. A cap veí se'ns escapa que els carrers estan bruts, que les parets estan plenes de pintades (fins i tot algunes de les entitats que les firmen, cobren de l'Ajuntament). El regidor de Serveis fa dos plens ens va fer una dissertació sobre les actuacions que portaven a terme. Tot continua igual, cap pintada ha sigut esborrada. Els accessos a la vila, de vergonya. Els veïns de can Serra Lladó (casc urbà) no tenen una vorera en condicions, ni senyals, ni enllumenat.

Per cert que parlant d'enllumenat, no hi ha vergonya que hi hagin punts de llum que es fonen i estan setmanes que no s'arreglen. El PP es preocupa per aquests temes, però no sempre trobem resposta. A l'últim Ple, la nostra moció demanava solucions pel problema del sector càrnic a Argentona. Es va arribar a un acord i tots hi vàrem votar a favor. Mocions com aquestes són les que s'han de tractar en un Ajuntament. Les que afecten directament a la nostra població. I si amb aquestes mocions solucionem les qüestions de la vila, el PP sempre les votarà a favor, les presenti qui les presenti.

Grup Municipal del Partit Popular (PP)

Dos anys després d'iniciar la legislatura, poca cosa han fet. Estan més preocupats de fer política nacional que municipal. Si dediquessin els esforços que fan en atacar al govern del país, en millores al poble, segurament els vilatans estarien més satisfets.

El càntir més coral

La coral fotografiada fa uns anys a les escales del costat de l'església.

Han passat 25 anys des del dia que un grup d'amics amb ganes de passar-ho bé, va decidir fundar la Coral Càntir d'Or. Era el 1976 quan el Josep Suari, l'Ernest Farré, el Joan Collet, la Lourdes Colomines i una trentena de persones més van tirar endavant la Coral. Tots ells provenien del món del cant (alguns del Llaç d'Amistat) i encara que no tenien gaires coneixements de música van emprendre aquesta fita amb il·lusió. En les primeres actuacions, una bandera catalana feia d'estendard. No va ser fins més tard que en van tenir un "com Déu mana" amb el nom de la Coral brodat. Segons Lourdes Colomines, presidenta de l'entitat entre el 1994 i el 1997, el bateig de l'estendard va ser un dels moments més dolços dels inicis de la Coral.

El ritual de Montserrat. L'estendard ha voltat per molts indrets de Catalunya, però cada any, com si d'un ritual es tractés, ha portat el nom del Càntir d'Or fins a l'Abadia de Montserrat. Una tradició que el mateix any de la seva creació va instaurar Josep Suari, el primer director i soci fundador de la Coral. Suari recorda la primera actuació davant la Moreneta amb especial entusiasme: "Al matí vam fer un concert davant el monument de Pau Casals, i a la tarda vam cantar dins l'església. La basílica era plena a vessar, no hi cabia

ni una agulla, la gent estava dempeus... realment, l'escenari imposava."

Les cantades a Montserrat van adoptar un lema, "Argentona canta a Montserrat", una frase que també donaria títol al disc que van enregistrar l'any 1978. "Era un locutori petit, i nosaltres més de 40 persones. Vam estar tota una tarda i tota una nit per gravar les cançons. No estàvem acostumats a aquella dinàmica. Els més menuts, fins i tot, s'adormien en els descansos", comenta Colomines sobre l'enregistrament del LP.

Canvi de director. L'any 1985 va arribar un altre dels moments culminants: el canvi de director. Josep Suari deixà el seu càrrec per passar la batuta a la seva filla Glòria, que recorda els primers assajos amb por i inseguretat: "Era jove, no tenia experiència... en resum, era una

novata." Però les coses van anar força bé, tothom tenia ganes de treballar i van acceptar el canvi de bon grat. La Glòria va aportar a la Coral els coneixements musicals necessaris, i després de 15 anys se sent orgullosa de la qualitat que han assolit els cantaires.

Historietes de la Coral. La Coral Càntir d'Or n'ha viscut de tots colors. Al Josep Suari li ve a la memòria un concert que van fer l'any 1976 a Malgrat i on van interpretar "El cant de la senyera". "El públic es va aixecar, jo estava d'esquena però sentia els aplaudiments. Veia les cares dels cantaires emocionades, a punt de plorar." Una emoció comparable a la que es va sentir l'any 1992 quan la Coral va rebre la Flama Olímpica a Empúries.

Malauradament però, el Càntir d'Or també ha patit capítols tristos com la mort d'un dels personatges insígnia de l'entitat, el Jaume Fontaner. La Lourdes Colomines té la imatge "d'un home a qui no agradava fardar. La seva mort va ser un cop molt fort. Cantar en el seu enterrament va ser dur. I també ho van ser el primer assaig i el segon i el tercer...". Ara, aquests moments es veuen amb una tristesa dolça que només permet el pas del temps. Un temps que no ha passat en va. Enguany la Coral celebra els 25 anys del seu naixement. Una exposició commemorativa ha estat el preàmbul d'un any ple d'activitats.

Els cantaires del Càntir d'Or esperen celebrar 25 anys més. Ara per ara, els preocupa la continuïtat. Necessiten que els joves s'impliquin en la Coral. I és que al cap i a la fi, ells són el futur.

La Coral Càntir d'Or celebra enguany les noces d'argent. Al llarg d'aquests 25 anys d'història, els seus membres les han vist de tots colors. El bateig de l'estendard, la tradicional cantada a la basílica de Montserrat, el canvi de director i la mort d'un dels personatges més entranyables de l'entitat, el Jaume Fontaner, han estat els moments més emotius d'aquesta entitat. Una Coral que, l'any del seu 25è aniversari, veu el futur complicat per la manca de relleu generacional.

Llorenç Soldevila

Talaia

La boira encotona el paisatge, refreda l'ambient. Lugo hi emergeix fantasmal, els carrers, solitaris, la ciutat tot just es desentumeix. Lugo, bosc sagrat, que els romans emmurallaren i convertiren en talaia. Els àrabs la batejaren com el mirador. Una esplèndida balconada sobre el Minho. La boira, però, en aquest matí d'agost, desfà qualsevol il·lusió en aquest sentit.

La catedral, encaixonada, a redòs de la muralla, mostra amb suficiència i indiferència alhora la monumentalitat dels estils que l'han bastida. Els tres campanars ordeixen teixits de complicitat amb la boira. La Praza do Campo, antic fòrum romà, revestit de suportais, porxadés, fa de punt de confluència de les dues saborosos tapes. A tocar, la Praza Maior, presidida per l'equilibrada bellesa del Pazo que aixopluga O Concelho, envoltada de cases amb grans galeries envidriades, miradors privilegiats sobre l'espectacular alameda que la centra. I al bell mig, un quiosc de ferro amb aires modernistes, que espera els músics per a l'obertura dels rituals d'un diumenge al matí. La muralla, monumental, harmònica, és l'única de l'època romana que es conserva sencera al món. Als anys 30 d'aquest segle, se salvà de la voracitat especuladora perquè els militars argumentaren que encara era útil per a defensa en cas d'atac exterior. Com si d'una pell que s'arrapa a la ciutat es tractés, mostra sense complexos, amb un cert toc d'orgull, els estrats de pedra (lloses de pissarra, granit i argamassa de calç amb closques de cloïsses...) que parlen de civilitzacions pretèrites. Les torres molsudes, arribaren a ser 86, s'insinuen sensualment, rodones, sinuoses, a punt per a escenificar qualsevol setge de bàrbar. Un ample camí les corona, l'únic mitjà de prendre volada i, com les cigonyes, enfilat horitzons més amplis.

Petits ecologistes

Alumnes de l'Escola del Cros fan campanya a favor del medi ambient al barri

"Senyor alcalde d'Argentona, els nens de l'Escola de Sant Miquel del Cros li volem demanar les següents millores: més papereres a la presa de Burriac i al parc de les Moreres; papereres especials per als excrements dels gossos o altres sistemes perquè el problema segueix i ningú no fa res; més contenidors normals, de paper, de cartró, de vidre, de piles, de medicaments i de plàstics. Si us plau, volem més contenidors i de tant en tant una recollida dels abocadors i deixalles amb la brigada. Nosaltres continuarem col·laborant. Atentament, alumnes del Cros." Aquest és un extracte del contingut de la carta que els nens i nenes del Cros van enviar al batlle d'Argentona, Antoni Soy, després de la neteja que van fer el dia 27 de març. Cansats de veure el barri brut d'escombraries, deixalles i abocadors incontrolats, els alumnes de l'Escola de Sant Miquel van dedicar tot un matí a la neteja exhaustiva del barri. Acompanyats d'una brigada municipal, professors i diversos veïns, una cinquantena d'alumnes van omplir tot un camió de ferralla, runa d'obres i fustes que van portar fins a la deixalleria. A banda de lliurar-ne un informe de tot, al batlle, també van demanar-li que des de l'Ajuntament es tramités l'escrit a les

empreses del polígon industrial del Cros i de Cabrera.

Tot un curs de treball. El director del col·legi, Jordi Pagès, explica que la idea de la recollida d'escombraries va sortir arran d'un altra iniciativa que es va fer ara fa dos anys, durant tot un cap de setmana, al nucli urbà: "Coneixíem l'experiència, així que vam parlar amb la Regidoria de Medi Ambient per tirar-ho endavant i no hi va haver cap problema." Durant el curs, els nens de 6è de bàsica van estar estudiant l'entorn natural i la iniciativa els va semblar molt bona. Tots els alumnes van participar en la recollida, però sobretot van ser els d'entre 10 i 12 anys els que més s'hi van abocar. Després de passar tot un matí recollint brossa, els alumnes del Cros pensen que ha estat una experiència molt positiva. L'escola del barri s'ha caracteritzat des de sempre pel seu talent ecologista. Fa temps que el col·legi té un hort i des de l'any passat fan el procés del compostatge. Els nens i nenes recullen la matèria orgànica que sobra del menjador i la composten ells mateixos. La recollida d'escombraries ha estat, tant sols, un pas més. Una experiència que no serà única; els nens del Cros pensen seguir lluitant per tenir un barri més net.

COSES DE LA VILA

Àngela Suárez, veu del 33

La veu de l'argentonina Àngela Suárez se sentirà a tot Catalunya, i és que aquesta cantant de jazz és la intèrpret de la sintonia d'un nou programa que, en breu, s'emetrà pel Canal 33. Sintonia que, d'altra banda, ha estat composta per un altre argentoní, Jordi Nogueras. El funky, el pop i la música disco es barregen en aquesta melodia que identificarà un programa dirigit als joves. Segons Àngela Suárez la cançó, anomenada "Don't be at home", té missatge. Amb ella es pretén que els joves facin coses, surtin al carrer i no es quedin a casa tancats. La cantant de la vila, que té la seva pròpia formació, l'Àngela Suárez Quintet, no havia enregistrat mai una sintonia.

Espelt, presidenta dels botiguers

Àngels Espelt, de la botiga Coll Moda del carrer Gran, és des del 10 de maig passat la nova presidenta de la Unió de Botiguers d'Argentona. Espelt, que va ser l'única candidata que es va presentar a les eleccions dels comerciants, succeeix en aquesta responsabilitat a Josep Maria Puig, que havia anunciat fa uns mesos la seva renúncia pel trasllat del seu negoci a Mataró.

Marquesines col·locades

Des de principis d'abril ja hi ha instal·lades sis noves marquesines (con-

cedides per la Generalitat) al terme municipal. Aquestes parades d'autobús estan situades a diverses zones de la vila: al giratori d'entrada, a l'avinguda Països Catalans, al carrer Sant Sebastià, al pont d'en Bauxes, a l'avinguda Mediterrani i a davant de l'Escola de Sant Miquel del Cros. El regidor de Serveis, Joan Vaquer, ha dit que s'intentarà que totes tinguin il·luminació pròpia però en alguns casos serà complicat perquè queden una mica allunyades de la xarxa elèctrica.

Miniolimpíada i marxes

Durant el mes de maig, uns 600 nens i nenes de les escoles d'Argentona van participar en la vint-i-setena edició de la Miniolimpíada local. La competició es va cloure el dissabte 26 a les vuit del vespre amb l'entrega dels trofeus al primer, segon i tercer classificat de cada categoria. La Miniolimpíada va reunir esportistes de diverses disciplines com el bàsquet, el futbol, el futbol sala, l'handbol, el voleibol o la gimnàstica. D'altra banda, la Marxa de les Fonts i la XVI Marxa de Muntanya van consolidar-se en el concert de les caminades populars de la comarca amb un alt índex de participants. La primera, organitzada pel Grup de Muntanya, va aplegar unes 500 persones, majoritàriament de la vila i de Mataró. Hi va haver un gran esmorzar a base de pa amb tomàquet i botifarra, i l'obsequi per tothom d'una reproducció de la font de les Sureres, l'última restaurada pel Grup de Fonts. La segona va comptar amb més de 400 participants que van passejar el 27 de maig pels indrets naturals més emblemàtics d'Argentona. Com cada any hi havia dos recorreguts: un per als que estan

més en forma i un altre per als que no ho estan tant. El primer trajecte, de 9 quilòmetres, va sortir de la Font Picant, va visitar les finques de can Garí, la baronia del Viver i va finalitzar de nou a la Font Picant. Els més agosarats i amb més ganes de caminar van seguir pel segon recorregut, que els va portar fins al Castell de Burriac.

Temporada i Dansa

La Temporada de Teatre, Música i Dansa va tornar a pujar la seva mitjana d'espectadors (165 al 2000, 183 al 2001) després de la davallada patida l'any passat en el trasllat dels espectacles al Centre Parroquial. Tot i repetir escenari, la mostra, que va finalitzar el maig, ha arribat a la xifra de 1102 assistents amb una acceptació força important dels muntatges i un increment dels abonaments. L'espectacle més seguit va ser *Els miralls de Dylan* amb Gerard Quintana i Jordi Batista (218), i el menys, la peça teatral *El tít Vània* (155). La resta van tenir assistències semblants: *La millor marihuana la fa la mama* (183), *Standby* de Marcel Gros (172), *Big Mama* (175) i la Camut Band (199). Aquest últim espectacle va servir per tancar la temporada i per completar les habituals jornades de la dansa d'Argentona. La novena edició del certamen, celebrat el segon cap de setmana de maig, va portar companyies professionals i amateurs que van mostrar les seves millors coreografies. Enguany el show va començar el dissabte a la tarda a la plaça Nova amb una sessió triple de dansa creativa, jazz i contemporània. Les quatre representacions: *La mancha de la mora*, *La ola*, *Parole* i *Colors d'Espriu* van oferir històries innovadores i diferents explicades amb el llenguatge de la dansa. A la tarda de diumenge, es va fer la Mostra de les Escoles amb la participació de les acadèmies de Badalona, Vilafranca del Penedès i l'Arboç del Penedès, així com les dues de la vila: Sentimiento Andaluz i Pas per Pas. Segons la regidora de cultura, Margarida Colomer, les jornades van complir el seu objectiu: mostrar tots els estadis de la dansa, des de la seva vessant pedagògica fins a la professional.

*Sí però no...
Encara que...*

Rosa Vila

El Pipero

El Pipero ha mort. Ha mort l'home, però no el personatge que entre tots hem convertit en patrimoni del poble i en element viu d'un paisatge.

Durant un grapat d'anys —excepte la temporada que va estar malalt, a finals del 95— ha plantat diàriament el seu carro ple de llaminadures, pipes i xufles. Molt abans que s'inventessin les botigues de txutxes.

Durant un grapat d'anys ha estat el testimoni més fidel de totes les activitats que s'han fet i s'han desfet a la plaça Nova.

Durant un grapat de diumenges a la tarda —si més no els d'abans de Rialles— el Pipero era l'única alternativa a la televisió, per als nens del poble.

Durant un grapat d'anys, el Pipero i el seu carro han estat punt de trobada de joves i grans.

En definitiva, durant molts anys i sense grans pretensions, —ni econòmiques ni higièniques— s'ha dedicat a endolcir i a salar moltes vides, oferint dignes alternatives a més d'un possible fumador, aguantant les inclemències del temps i patint les agressions de més d'un lla-dregot, simplement sent fidel al seu ofici. Per tot això, a Argentona i ja per sempre més, pipero no voldrà dir "l'home de la pipa" sinó "l'home que venia pipes a la plaça Nova". Potser per això mateix, des d'aquesta Setmana Santa, el Pipero tindrà reservat eternament el seu raconet a la plaça principal del poble —la Nova o la postNova— a la cantonada nord-oest, a sota la magnòlia i molt a prop de la font, estiu o hivern, dins la memòria col·lectiva, si més no mentre siguin vives les generacions que van aprendre a comptar i estalviar pessetes gràcies als seus cacauets, quicos, móres, núvols o pegadolces a granel de tot l'any o a les seves castanyes, més o menys cruës, de la tardor.

PD. És molt agosarat demanar als tècnics guanyadors de la remodelació de la plaça que li guardin un pam quadrat de gespa sota la seva magnòlia? Només per allò d'"un home, un paisatge"?

COSES DE LA VILA

Pàrquing acabat

A finals d'abril va quedar "inaugurat" el nou pàrquing de la zona esportiva municipal que hi ha entre el camp de futbol i l'Escola Francesc Burniol, just a l'espai que abans havien ocupat els barracons de l'antic Institut de Secundària. L'aparcament, que ha costat uns 6 milions de pessetes, té una capacitat d'entre 75 i 80 places per a cotxes. L'Ajuntament també ha habitat en aquesta àrea propera al camp de futbol i al poliesportiu un pas no només per a vianants sinó al mateix temps per a vehicles d'emergència.

Arranca l'Any Puig

El 27 d'abril passat es va donar el tret de sortida oficial a l'Any Puig i Cadafalch a Argentona. En un Saló de Pedra ple a vessar, es van presentar les diferents activitats que acollirà en memòria de l'arquitecte i estiuejant mataroní al llarg del 2001. La vila, d'entrada, ha preparat sis conferències entre les quals en destaquen dues: la que tractarà de l'interès de Puig per la pintura romànica i l'arqueologia (21 juny), i anirà a càrrec d'Eduard Carbonell i Josep Guitart. La segona parlarà del seu catalanisme polític (11 setembre). Pel que fa a les exposicions, destaca la de fotografies de Francesc Català Roca sobre la casa de la plaça de Vendre (11 setembre). A banda d'aquesta n'hi haurà dues més: "Els càntrics modernistes" (3 novembre) i "Puig i Cadafalch, i Argentona" (1 desembre). Cal mencionar altres actes com un espectacle teatral (Quimet Pla-Humor Literari, 27 octubre) i concerts musicals, i finalment les rutes guiades per les principals obres arquitectòniques de Puig a Argentona i Mataró (setembre a desembre).

El CBA, pendent dels despatxos

El Club Bàsquet Argentona Ferros Iluro podria encadenar per tercera temporada consecutiva un nou salt de categoria. En el seu retorn a la Primera Catalana, l'equip de Jiménez va acabar en quarta posició final de la Lliga després d'haver estat durant moltes jornades en zona d'ascens directe. El quart lloc li va donar dret a jugar una promoció que va guanyar però que de moment no li ha servit per pujar, ja que cal veure quins ascensos es concreten en categories superiors i què decideix la Federació. En la fase "d'ascens" del cap de setmana del 19 i 20 de maig, els argentonins van superar l'Artés (91-77) i l'Escala (99-76). En el tram final de la temporada, cal destacar la repesca del baluard José Carreira després de la seva aventura per Ceuta, el qual va contribuir decisivament a acabar la campanya com a quarts de grup.

Ríos guanya la Challenge

Nova victòria d'un José Ríos pletòric de facultats. En el seu primer contacte seriós aquesta temporada amb la pista, l'atleta de Sant Miquel del Cros va emportar-se el triomf en la Challenge Europea dels 10.000 metres. En la prova disputada a Barakaldo (País Basc), Ríos no només va aconseguir el triomf sinó també la marca mínima per anar el proper agost al Mundial d'Edmonton al Canadà. Tot i tenir assegurada la seva participació als 10.000, l'argentoní no descarta guanyar-se una plaça en els 5.000, una distància en la qual la seva capacitat de recuperació és molt millor amb vistes a córrer eliminatòries prèvies a la final.

L'humor argentoni de Torrente

–Amb qui parlem, amb Barragan o amb Josep Maria Rubio?

R –Jo començaria amb el Josep Maria Rubio perquè em sembla que sóc el que realment existeix.

–I quant hi ha de cadascun en vostè?

R –Això és difícil de contestar. Hi ha molt d'il·lusió que no es pot valorar quan faig el Barragan. Hi ha molt de fantasia, de poder dir coses que no les podria dir el Josep Maria perquè és més aviat tímid i educat... I el Barragan és un destraler que, a part de ser un animal, sembla que la gent li toleri qual-sevol cosa. Aleshores, doncs no ho sé... per quedar bé, direm que el 50 per cent.

–Ja s'aclareix amb tantes cares?

R –Sí, sí, està totalment separat. Almenys al fer el personatge. Ara, dins els pensaments no ho sé tant.

–No li surt espontàniament la veueta de freak del...

R –No, no. Al revés, sí. De vegades quan parla el Barragan, se m'escapa la veu normal.

–Parlant d'altres coses. Com s'explica el fenomen Torrente, vostè que intervén en la segona entrega?

R –Molt senzill. A la gent li agrada riure. Aquesta pel·lícula no pretén res. No entenc com els crítics la critiquen tant, perquè està carregada de gags, com per exemple en el seu moment va ser *Aterrixa como puedas*, que no tenia cap guió però feia riure pels gags. Aleshores el Santiago Segura ha aprofitat que no hi ha gaire censura, fa un humor fortet però ple d'imaginació.

–En Barragan s'hi deu haver trobat com a casa?

B –Bé, sí, perquè m'han donat un paper de baixos fons, estic de perdulari, de recollidor de brossa i a més sóc un confident que ho sé tot, però poc fiable perquè al final els traeixo a tots!! S'ha de menjar!

–Vostè té bona relació amb Santiago Segura, oi?

R –Sí, som molt amics. Tinc la sort que és un fan meu. Ell havia col·laborat fa molts anys en una revista d'humor que havia fet i que es deia Barragan. Ell escrivia articles i historietes. I un dia em va demanar si volia sortir a la pel·lícula i jo vaig dir que encantat. Espero sortir a la tres...

–D'alguna manera amb *Torrente 2*, torna Barragan a la primera plana de tot arreu altre cop?

R –Sí, sí. Si la gent no et veu, doncs no existeixes. Al deixar de fer la televisió la gent té poca memòria. Jo encara, potser de mi se'n recorden més perquè vaig crear un personatge: més que un simple cuenta-chistes. Però realment ara amb aquesta pel·lícula, sí, he vist que un altre cop he tingut una empenta. La prova és que m'han sortit gales. La gent em diu que li ha agradat la pel·lícula, que el meu paper l'he fet bastant bé. Per ser la primera vegada que faig cinema, doncs bé, vaig estar bastant nerviós tot i portar tants anys a la tele. Però és molt diferent.

–Hi ha massa sexe a la tele i al cine?

B –A mi m'agrada el cachondeo. I a més com que jo no puc exercir, doncs almenys alegrar la vista va bé. El Josep Maria perquè és més jove, però a mi m'agrada. Sí, senyor. A mi no em fa vergonya dir-ho. Ell perquè va de yuppi.

–Entraria a la casa Gran Hermano?

B –Oh, jo, sí senyor. Allà a fotre mà perquè ara està de moda que tots es grapegin i això... que es fiquin tots al llit. Jo li pesigaria el cul a alguna, sí senyor.

–Ha conegut molts còmics. De tots ells, a quin admira més?

R –Diversos. M'agrada el Rubianes, el Pedro Reyes, la gent amb molt enginy gairebé surrealista perquè en el fons el meu personatge és una mica així. Tampoc n'hi ha massa, perquè és molt difícil per un humorista que un altre rigui de les seves coses. Ens costa riure d'un company.

Riem més quan no estem actuant, quan parlem entre nosaltres perquè hi ha creativitat, la confiança, aquell rotlló, aquella comunió entre gent que estem tots bojós, que fem el mateix i que no tenim vergonya de dir res perquè sabem que serem compresos.

–Manolo, d'on ha sortit vostè?

B –Jo he sortit d'un barri senzill de Barcelona, i ara visc en un lloc, a casa d'un amic meu, en una barraca, i tot el que ens envolta és nostre. Tots els camps... i mengem fruita. Fins que no hi passi l'autopista, tot és nostre.

–Qui està més boig, la gent o les vaques?

B –La gent, home. Les pobres vaques no tenen la culpa de res. Totes les malalties les hem creat els homes, sí senyor. Perquè el manicomi està més ple de bojós que de vaques.

–No sé perquè, però em sembla que el seu color preferit ha de ser el verd...

B –Perquè? Ah, sí, per la verdura...

–No, jo ho deia pels continguts de

Torrente 2, l'última aventura del més freak dels herois cinematogràfics, el fenomen taquiller de l'any a l'Estat, té també accent argentoni. I és que Manolo Barragan, l'alter ego del vilatà Josep Maria Rubio (Barcelona, 1946), intervén en un dels papers secundaris més destacats d'aquesta casposa producció de Santiago Segura. En la pell d'un confident dels baixos fons que traeix al protagonista, el televisiu i radiofònic Barragan torna a reclamar un lloc entre els còmics del moment després de temps allunyat dels principals circuits comercials. Sens dubte, el millor producte d'un publicista amb gran sentit de l'humor que resideix a Argentona des de fa uns cinc anys després d'haver-hi estiuat gairebé tota la vida.

molts dels seus acudits...

B –Sí senyor. La gent espera que deixi anar alguna animalada. I a vegades quan actuo en un lloc amb gent seriosa em costa mossegar-me la llengua. Perquè tothom espera que l'alliberi. Perquè si no, no seria el Barragan que s'assembla a Guarro-Gan.

–Un neix graciós o s'hi torna?

R –Crec que s'hi neix. Jo recordo de petit que sempre m'ha fet gràcia fer gràcia, i he anat intentant fer riure la gent. I si ho vas aconseguint és senyal que ho deus fer bé. Encara que per un català és difícil ser graciós perquè per un andalús, només parlant, ja fa gràcia. Potser per això vaig crear aquest personatge. Però vaja, en les tertúlies normals també em diuen que faig certa gràcia, tot i que no és fàcil fent-ho de Barragan.

–Quan surt a escena què espera del públic?

R –Que s'ho passin bé i que riguin, i no és fàcil. No és per posar-me medalles però el fet de ser conegut et dona una mica d'avantatge. També esperen més de tu. És dur, has de tenir aquella psicologia de per on van els tiros i anar provant. I quan veus que riuen, tu també t'ho passes bé.

–Què fa la felicitat, els diners o els acudits?

B –En primer lloc la felicitat la fa la salut, després tenir amics, i després si es tenen calers millor. Però no és el més important perquè és el que porta més problemes a la gent. Molts en volen més i llavors els fiquen a la garjola per estafes i coses d'aquestes.

–Què t'ha donat més beneficis, la publicitat o l'humor?

R –L'humor, de totes totes. T'ho passes bé, coneixes gent important i que valeres. Un Joan Manel Serrat que et tracta com un amic... I en publicitat, pots tenir clients més o menys contents, i aspirar que vagis treballant i que la gent del teu equip pugui viure i menjar.

–El producte es ven o s'ha de saber vendre?

B –Bé, crec que el meu mànager ho ha muntat tot força bé perquè m'ha posat una pinta que foto fàstic. Però la gent se'n riu de mi i pensa que aquest deu ser més pobre que jo. M'ha sabut vendre. No obstant això m'hauria pogut treure més profit, però aquest Josep Maria és un gandul. Jo per mi que si s'hi hagués dedicat més i hagués estat més ambiciós, hauríem pogut donar la volta a Espanya com

el Marianico el Corto, i aquests que només viuen d'això. I el mamón aquest vol fer tantes coses que no en fa cap de bé. Clar, perquè ara la publicitat, ara Barragan. Està mig penjat.

–El secret de la publicitat?

R –Imaginació i creativitat, i vendre el que el client vol vendre de la manera que sigui. Tots els mitjans són bons. La publicitat tampoc s'aprèn a l'escola, l'has de portar a dins. Tenir idees, bon equip i sort.

–Què li agrada d'Argentona?

B –Oi, tot. Aquí m'ho passo de conya. L'aire fresc, els ocellets, la tranquil·litat. Això és qualitat de vida, sí senyor. Jo sóc pobre i aquí em sento ric.

R: Rubio / B: Barragan

Josep Maria Rubio, un home de moltes cares.

MARC DURAN

D'amors i colors

No havia vist gairebé jugar un partit, ni sabia quin aspecte tenia el camp d'esports. Ni tan sols li havia agradat mai el futbol. Pràcticament sense adonar-se'n però, un bon dia, es va trobar marcant i regant el terreny de joc, col·locant les xarxes de les porteries i discutint la política de fitxatges i els números del FC Argentona. Era l'estiu del 1978 quan l'Antoni Rabassa i Españaó (Argentona, 1953) va embarcar-se en la nau quadribarrada. D'ençà cap aquí ha viscut mil i una aventures per aquestes aigües de la regional maresmenca. Al costat del president Hilari Marimón i del seu bon amic Joan Lladó, entre d'altres, va encetar una travessa difícil, gairebé amb una espardenyia i un esclop. "El club no tenia res.

Ni diners, ni material esportiu... Sortíem al camp amb dos sisos, o faltant un quatre, no disposàvem ni d'una equipació completa. La gent se'n reia." Poc a poc van fer reflotar l'entitat, gratant-se molts cops la pròpia butxaca. Així van acabar de tancar el camp (la paret de les escoles) i van instal·lar les primeres torres de llum. "En un club així qui no posa diners? No he comptat mai quant n'he donat, tampoc no demanaré que me'ls tornin. Ho he fet amb il·lusió, com altres."

Moments de tot. A finals dels 80 viuria la cara i la creu del futbol: l'eutòria per l'ascens a Segona regional i la decepció del descens en la temporada següent. "Vam pujar sense estructura i això ho vam

pagar car." L'entrada de la nova junta (que és la que ara plega gairebé en bloc) encapçalada pel president Joan Casanovas va ser sens dubte un fet clau per la seva continuïtat. "Es mereixen un reconeixement. Han estat vitals per donar estabilitat a l'entitat i fer-la créixer. Tots junts hem aconseguit formar una estructura de 12-14 equips tots amb la seva equipació, 60 o 70 pilotes, tanques per tirar faltes, cons, porteries petites, oficines, connexió a Internet, tele, vídeo, arxiu... Pocs clubs de la comarca tenen tot això." Amb ells ha compartit el creixement més espectacular de l'entitat, el nou ascens i consolidació a la Segona regional i la celebració del 75 aniversari (1998). En les seves més de dues dècades a l'Argentona, es queda també amb un nom gravat a la memòria (tot i els estira i arronsa): el de Carles Moliné. "Té el seu caràcter fort, però tota la canalla l'aprecia. No trobaràs cap nen que en digui mal. Tothom vol entrenar al seu costat. He vist vestidors fets un galliner, entrar ell, tothom callar i escoltar. Imposa respecte, no por. També en la seva labor d'estrènyer-nos a la directiva, ha aconseguit millorar la infraestructura del club."

Raons d'un adéu. Els qui el coneixen bé, diuen de l'Antoni Rabassa que és un home que s'ha distingit sempre per la seva constància, treball i humilitat. Un directiu que ha sabut mantenir-se a l'ombra sense cap ànsia de protagonisme ni d'assalt a una presidència que per mèrits contrets segurament hauria meregut. "Plego perquè són molts anys. La meua feina tampoc no em permet estar tan a sobre. Jo per figurar i prou... Si no treballes i vius el club, doncs potser és millor que entri gent nova que empenyi més. I si pleguem és perquè veiem un relleu ferm, si no, queda clar que no deixaríem el club penjat." Rabassa, sant i senya de l'etapa democràtica del FC Argentona, diu adéu. Ara serà un seguidor més, disposat a donar els consells que calguin, perquè hi ha amors i colors que sempre portarà al cor.

L'actual Junta Directiva del Futbol Club Argentona va anunciar el maig passat el seu comiat a final de temporada. Passa el testimoni a un altre grup encara per concretar, després de prop d'una dècada de treball ininterromput en què l'entitat ha donat un salt de qualitat en tots els sentits, esportiu i econòmic. Amb tot aquest col·lectiu també s'acomia el vicepresident Antoni Rabassa, un dels directius històrics del club quadribarrat, un home que deixa enrera un full de serveis impecable, un full de 23 anys de constant fidelitat a uns colors que sempre tindrà a la sang.

Llops amb corona

Sis anys després del títol dels Bocs, els hereus i impulsors del futbol americà a Argentona (alguns d'ells internacionals amb la Selecció) han tornat a adjudicar-se la Lliga catalana. Els Llops, en un final de temporada extraordinari, han acabat amb la famosa maledicció de les semifinals per regnar novament en aquesta important competició. L'èxit ha coincidit amb el desè aniversari del naixement d'aquest esport a la vila, un esport que continua lluitant per trencar la fama de violent i per garantir un relleu incert.

“Sempre arribàvem molt justos de forces al final de temporada i el desgast ens acabava passant factura. El canvi d'aquesta campanya en la planificació ens ha permès invertir la dinàmica i tornar a guanyar”, conclusions del president, entrenador i jugador dels Llops d'Argentona, Quim Perejoan, sobre les claus del segon títol de lliga catalana de la història del futbol americà d'aquí.

Els Llops quedaven campions després d'una temporada amb molts alts i baixos. Dues derrotes, dos empats i dues victòries va ser el balanç de la fase regular en què van aconseguir el factor camp de semifinals pels pèls. Aquest cop el passi a la final, però, no es va resistir. L'equip va trencar la maledicció dels darrers anys en aquesta eliminatòria (96 contra Falcons, 97 i 2000 contra Imperials i 98 i 99 contra Reds) venent els Barcelona Uroloki per 32 a 6. A la final, tot i no sortir com a favorits, els argentonins van escombrar el rival, els Imperials de Reus (19-0), tot i que hi havien perdut en els dos enfrontaments de lliga. Els Llops van fer valer una defensa impecable, un estudi minuciós dels oponents i una direcció magistral del quarterback Bruno Brosetta (MVP, jugador més valuós de la final). En les celebracions, no hi van haver, però, les bogeries del primer campionat, el dels Bocs del 95 en què van proliferar els tatuatges de la bèstia i les rapades de cabell.

Un premi d'aniversari. Es commemoren així els 10 anys de vida del futbol americà a Argentona, una efemèride que ha passat de puntetes, sense bombos ni platerets, que ha quedat gairebé entre les quatre parets del vestidor. Els començaments se situen el 1991, l'any de l'arribada dels Dragons a Barcelona, quan un professor d'escola, Raül Paloma (amb passat als Dracs de Badalona), promogué la formació d'un equip júnior. Arran d'això s'endegà una campanya per constituir el sènior. Els cartells penjats als carrers i el boca a boca portaren a les proves de selecció una cinquantena de vilatans (entre ells Xavier Gallemí, Jordi Manent, Anton Bassa i Jesus Garcia). Pel nom es va pensar en el boc (el mascle de la cabra) en recordança a la força i esperit combatiu del boc que tenia un pagès d'Argentona. En la primera temporada es va pagar el desconeixement general, però poc a poc els Bocs van progressar. El 94 es reforçarien amb la incorporació dels extingits Sauris de Mataró, i fitxarien un entrenador ianqui (Joe Johnson). El 95, tot i una arrancada agònica amb pocs jugadors, els Bocs guanyarien el primer títol amb Toni Aranyó a la banqueta i David Carmona de quarterback (final: Bocs 18-Falcons 16). Una temporada aquella en què el petit reducte de jugadors inicials va fer que “l'esperit de Bocs arribés a la condició de mite”, recorda Perejoan.

De Wilks a Llops. El 97 els Bocs es fusionen amb els Vilassar Strikes i es converteixen en els Wilks però mantenint Argentona com a seu. El 2000 es catalanitza el nom i es tradueix wilks (en polonès, 'llops'). Un italià de Nàpols amb un caràcter fortíssim, Angelo Vetesse, agafà la direcció tècnica. “La seva manera de veure el futbol no va lligar amb la nostra. Massa disciplina. Nosaltres som un equip de poble, de prendre's les coses d'una altra manera.” El 2001 s'ha mantingut el projecte Llops (amb Perejoan de tècnic) amb gran èxit. “Aquest projecte no té caducitat. Jo no la tinc, per tant tirarem endavant uns quants anys encara.” El president vol continuar lluitant per promocionar aquest esport i eradicar la imatge que se'n té. “No està ben vist, té fama de violent, de contacte. Abans hi havia molts lesionats. Ara la gent està més preparada tècnicament. Els clínics, els cursos han evitat moltes lesions.”

Jugadors amb projecció. Tot i que no treballen en les millors condicions (són dels pocs equips que encara juguen en camp de sorra), a les files dels Llops hi ha jugadors d'altíssim nivell. Dos d'ells, Ferran Pallarolas i Albert Fernández, formen part del programa de futur dels Dragons. El mateix Pallarolas i Perejoan juguen amb la Selecció absoluta. Salut i força, campions!!!

Els nostres clients ens demanen habitatges a la zona d'Argentona. Si vol vendre el seu pis, torre o casa vingui a Gil Parés.

ARGENTONA: Fantàstic pis totalment reformat de 3 habitacions. Precioses vistes, amb garatge opcional. 16.500.000.-

ARGENTONA: Al costat de l'Ajuntament, pis de 93 m2, totalment reformat, de 3 habitacions, dues dobles, bany, lavabo, saló menjador. 23.800.000.-

ARGENTONA: Zona Hotel Solé, directe de constructor. Torre nova a estrenar, a 4 vents en terreny de 800 m2, impecable, 4 habitacions, 2 banys, saló menjador amb llar de foc, galeria, cuina office, garatge per a 3 cotxes, porxo, esplèndides vistes. 56.000.000.-

ARGENTONA: Sant Sebastià, casa adosada a 3 vents, de 300 m2 amb pati i terrasses, local garatge de 90 m2, 5 habitacions més estudi de 30 m2, 3 banys, és espectacular. A partir de 46.000.000.-

ARGENTONA: Terreny fent cantonada a can Baladia, amb vistes al mar. 24.000.000.-

ARGENTONA: 2 hectàrees de terreny agrícola, amb pou d'aigua. OCASIÓ. 12.500.000.-

CANYAMARS: Torre en construcció en parcel·la totalment plana de 600 m2, 3 habitacions, 2 banys, cuina office, saló menjador, possibilitat de piscina. 29.500.000.-

ARGENTONA: Zona Dr. Farrero. Pròxima construcció de torre a 4 vents i adosades. Disposem de planells. **DEMANI INFORMACIÓ.**

ARGENTONA-Zona Hotel Solé: Fantàstica torre a 4 vents nova de pocs anys, 5 habitacions, 2 banys, lavabo, gran local garatge, parcel·la de 700 m2, plana, tota enjardinada. **Urgeix per canvi.** 56.000.000.-

ARGENTONA: A prop de plaça de Montserrat, gran torre amb piscina, terreny de 1.300 m2. 83.000.000.-

ARGENTONA: Gran ocasió. Can Raimí. Torre a la part plana que dóna a dos carrers amb parcel·la enjardinada de 900 m2. 31.000.000.-

AUTOSERVEI **BRESCA**

QUALITAT I PREU

BONA COMPRA

GRANS MARQUES EN CONSERVES, VINS,
CAVES, CONGELATS DE VERDURA I PEIX,
FORMATGES, EMBOTITS, PERFUMS,
DROGUERIA, ETC...

- OFERTES DIÀRIES
- SERVEI A DOMICILI
- HORARI DE DILLUNS A DISSABTE DE:
8'30 a 13'30 (matí)
17'30 a 20'30 (tarda)

Carrer Barcelona, 40 • 08310 ARGENTONA

Disposem de pa calent i bolleria

Pa de pagès,
croissants i ensaimades

	<p>175 1,05 Euros</p> <p>COCA COLA 2 l. norm. o s/cat</p>	<p>179 1,08 Euros</p> <p>COCA COLA light 2 l. o light s./cat</p>
<p>148 0,89</p> <p>ACE ACE 2 l. norm. o tractor camp 198 mmys VAL 50 ptes.</p>	<p>169 1,00 Euros</p> <p>SOLEY SOLEY Cafè SOLEY molt nat. o mescla 250 gr.</p>	<p>149 0,90 Euros</p> <p>GARRIDO Arròs GARRIDO extra 1 kg.</p>
<p>Llet LETEL 1.500 cc normal</p> <p>138 0,83 Euros</p>	<p>132 0,79</p> <p>DANONE Iogurt sabors 4 x 125 gr. assort.</p>	<p>125 0,75</p> <p>DANONE Nanilles 2x130 gr. assort.</p>
<p>129 0,78 Euros</p> <p>Llet LETEL 1.500 cc n. descrem 1.8 M.G.</p>	<p>219 1,32</p> <p>DANONE Dan'up 750 ml. assort.</p>	<p>389 2,34</p> <p>VERNEL Suavitant 1 l. 36 rent. assort.</p>

SERVEIS VETERINARIS D'ARGENTONA

TEL. 93 756 11 10

- **Vacunacions**
- **Desparasitacions**
- **Medicina Interna**
- **Cirurgia**
- **Anàlisis Clíniques**
- **Alimentació**
- **Microxip**
- **Servei a domicili**

**JA POT CONCERTAR
HORA DE VISITA !!**

General Moragues, 2 (davant dependències municipals)
ARGENTONA
vet.argentona@teleline.es

CENTRE DE YOGA

**Classes de yoga
2a. quinzena d'agost !**

PROFESSORA: Carolina Tapias

AFILIADA A LA UNIÓ NACIONAL I INTERNACIONAL DE YOGA
Professorat amb 20 anys d'experiència al teu servei

CLASSES MIXTES: Matí - Tarda - Nit

CLASSES ESPECIALS: Tercera edat i embarassades

INFORMACIÓ

Telèfon 93 797 18 35

Cada dia de 13:00 a 15:00h

i els divendres de 19:00 a 20:00h carrer les Parres, 3

ARGENTONA:
C/ Les Parres, 3

MATARÓ:
C/ Meléndez, 31

Coneix el servei a Argentona de CENTRE DE DIA de la Residència Xanel?

**Per a persones que necessiten acolliment
durant el dia però que dormen a casa seva**

Serveis:

- Atenció personal per rentar-se, menjar, vestir-se...
- Dinamització sociocultural
- Suport psicològic a les famílies
- Rehabilitació de manteniment

Altres serveis opcionals:

- Transports
- Perruqueria i barberia
- Podologia
- Bugaderia

CENTRE COL-LABORADOR DEL PROGRAMA D'ACOLLIMENT RESIDENCIAL DE L'ICASS

No dubti en trucar-nos, assessorar-lo serà un plaer.
Tenim gent gran gaudint avui mateix d'aquest
gran servei poc conegut i molt agraït.

Estem al Passeig del Baró de Viver, 21
Telèfon 93 797 06 34 (Rosario Parras)

TELECOMUNICACIONS
ELECTRÒNICA

SONIELEC

Santi i Xavier

LICENCIATS 20960264 i F-0406869

INSTAL·LACIÓ - REPARACIÓ - MANTENIMENT

ANTENES TERRESTRES I SATÈL·LIT
SONORITZACIÓ DE LOCALS
CIRCUIT TANCAT TV
TELEVISORS - VÍDEOS
EQUIPS DE MÚSICA
AUDIO - HIFI - CD's

C/. MAJOR, 12 - 08303 MATARÓ - Tel./Fax 93 757 14 04
e-mail: sonielec@airtel.net - Web: www.lapaginade.com/sonielec

**Realització d'instal·lacions amb
el nou reglament d'infraestructures
de telecomunicacions I.C.T.**

Punt de Servei

Tràmits
i Gestions

GARCÍA RUIZ - E. BONE

• PUNT DE SERVEI - FECSA enher

Tràmits · Nous subministraments · Treballs baixa tensió

• **OBRES I CANALITZACIONS**

• **INSTAL·LACIONS MT I BT**

• **INSTAL·LACIONS I REPARACIONS ELÈCTRIQUES I FONTANERIA**

• **MANTENIMENT EMPRESES**

• **AIRE CONDICIONAT**

• **CALEFACCIÓ**

• **TELEFONIA MÒBIL AMENA**

• **TELEFONIA BÀSICA RETEVISIÓ**

iii DÚO, DÚA,
DÚATE!!!

PTAS.
MINUTO

 am9na
TU LIBERTAD.

CON QUIEN QUIERAS PARA TODA LA VIDA.

Telèfon 93 790 78 80

OFICINES: Carrer Sant Bonaventura, 34

MAGATZEM: Veïnat Cirera, 30

MATARÓ